

Астрид Линдгрен

Карлсон от покрива отново
лети

КАРЛСОН ОТ ПОКРИВА ОТНОВО ЛЕТИ

Светът е тъй голям и в него има толкова много къщи. Големи и малки, хубави и грозни, стари и нови. А има и една мъничка къща за Карлсон от покрива. Той самият смята, че това е най-хубавата къщичка на земята, тъкмо като за най-добрия Карлсон в целия свят. Дребосъчето е на същото мнение.

Дребосъчето пък живее с майка си, баща си, Босе и Бетан в една съвсем обикновена къща на една най-обикновена улица в Стокхолм, а горе на покрива, точно зад комина – да, именно там – се намира малката къщичка на Карлсон със своята табелка, на която пише:

Карлсон от покрива Най-добрият Карлсон в целия свят

Може би ще се учудите, че някой живее на покрива, но Дребосъчето казва:

– Какво чак толкова странно има в това? Не могат ли хората да живеят където си щат?

Неговите родители също считат, че хората могат да живеят където си искат. Но отначалото не вярваха да има изобщо такъв Карлсон. Босе и Бетан също. Просто не искаха да допуснат, че там, горе, живее някакъв малък, дебел чичко, който при това има на гърба си перка и може да лети.

– Лъжеш, Дребосъче – казаха Босе и Бетан, – Карлсон не е нищо друго освен твоя измислица.

За всеки случай Дребосъчето попита Карлсон дали е измислица, но той отвърна:

– Те самите са измислица!

Майката и бащата бяха убедени, че Карлсон е някакво другарче на „ужким“, каквито си съчиняват децата, когато се чувствуват самотни.

– Горкото Дребосъче! – въздишаше майката. – Босе и Бетан са много по-големи от него. То просто няма с кого да си играе. Затова си фантазира за този Карлсон.

– Да, все пак ще трябва да му подарим кученце – замисляше се бащата. – Той отдавна си го е пожелал. След като го получи, веднага ще забрави Карлсон.

Ето как Дребосъчето се сдоби с Бимбо и стана истински собственик на куче. Това беше в деня, когато навърши осем години.

А тъкмо в този ден майката, бащата, Босе и Бетан видяха най-сетне Карлсон. Ама наистина, видяха го! Това се случи ей така:

Дребосъчето устрои празнично угощение в стаята си. Беше поканил Кристер и Гунила, с които учеше в един клас. Когато майката, бащата, Босе и Бетан чуха смеха и веселата глъчка, които се носеха от стаята на Дребосъчето, майката предложи:

– Хайде да идем да ги видим! Толкова са милички!

– Да, хайде! – съгласи се бащата.

Но какво видяха майката, бащата, Босе и Бетан, когато надзърнаха в стаята на Дребосъчето! Кой седеше край празничната трапеза, оплескан до ушите със сметана, и се тъпчеше с риск да се задави: един малък, дебел чичко, който се провикна с пълно гърло:

– Хопа-ла, трала-ла, казвам се Карлсон от покрива. Струва ми се, че досега не сте имали честта да се срещнете с мен, а?

Майката едва не припадна. А бащата ужасно се притесни.

– Да не вземете да разкажете някому за това! – нареди той. – Ще пазите пълна тайна!

– Защо? – учуди се Босе.

– Вие представяте ли си какво ще стане, ако хората научат за този Карлсон – обясни бащата. – Не се ли сещате, че ще искат да го покажат по телевизията. Има да се спъваме в телевизионни кабели и кинокамери по стълбите и през половин час ще ни се изгърсва по някой вестникарски фотограф, за да снима Карлсон и Дребосъчето. Горкото Дребосъче, ще го наричат „Момчето, открило Карлсон, който живее на покрива“... И няма да имаме ни една спокойна минута вече в живота си.

Майката, Босе и Бетан схванаха опасността и затова всички заедно се заклеха да не разказват никому за Карлсон.

Случи се така, че Дребосъчето трябваше да замине на другия ден при баба си на село и да прекара там лятото. Това много го радваше, но се тревожеше за Карлсон. На Карлсон през това време можеше да му хрумне какво ли не! Ами ако изчезне и никога вече не се върне?

– Миличък Карлсон, нали обещаващ, че ще останеш да живееш на покрива, докато се върна от село? – попита го Дребосъчето.

– Нищо не се знае – отвърна Карлсон. – Аз също заминавам при

баба си! Тя е много по-бабешка от твоята и според нея, аз съм най-добрият внук в целия свят. Затова нищо не се знае ... тя трябва да е полудяла, ако пусне най-добрия внук в целия свят да си върви, нали така?

– А къде живее баба ти? – попита Дребосъчето.

– В една къща – поясни Карлсон. – Да не си мислиш, че е навън и скита по цели нощи?

Дребосъчето не можа да узнае нищо повече. А на другия ден замина при баба си. Със себе си взе Бимбо. Колко хубаво беше на село! Дребосъчето играеше по цели дни и много-много не се сещаше за Карлсон. Но когато лятната ваканция свърши и той се прибра в Стокхолм, попита за своя приятел, щом прекрачи прага:

– Мамо, Карлсон мяркал ли се е насам?

Майка му поклати глава:

– Не съм го виждала. Сигурно се е преместил другаде.

– Не говори така! – сонна се Дребосъчето. – Искам Карлсон да остане да живее на покрива, той трябва да се върне.

– Нали си имаш Бимбо – опита се да го утеши майка му. Тя самата смяташе, че би било чудесно, ако се отърват от Карлсон.

Дребосъчето погали Бимбо.

– Е, да. Той ми е много добричък. Но си няма перка и не може да лети, а освен това с Карлсон се измислят много повече игри.

Дребосъчето изтича в стаята си и отвори прозореца.

– Карлсон, горе ли си? – провикна се той, колкото му глас държи. Но не получи никакъв отговор. На другия ден Дребосъчето тръгна пак на училище. Вече беше във втори клас. Всеки следобед прекарваше в своята стая и учеше уроците си. Оставяше прозореца отворен, за да чуе дали няма да забръмчи моторът на Карлсон. Ала не долавяше друго бръмчене освен от колите по улицата, а понякога от някой самолет, който прелиташе над покривите на къщите, но от Карлсон ни звук, ни вест.

– Да, май наистина се е преместил – мълвеше си тъжно Дребосъчето – и сигурно никога няма да се върне.

Вечер, когато си лягаше, той си мислеше за Карлсон и понякога си поплакваше тихичко под одеялото от мъка, че Карлсон го няма. Тъй минаваха дните – с ходене на училище, с учене на уроци и без Карлсон.

Един следобед Дребосъчето седеше в стаята си и редеше своите почтенски марки. В класъра си имаше вече много, но доста марки още чакаха да бъдат залепени. Дребосъчето се зае с тази работа и скоро я привърши. Остана само една марка – най-красивата, която той си пазеше за

накрая. Беше германска марка с картинка на Червената шапчица и вълка. Ах, колко е красива, мислеше си Дребосъчето и я сложи на масата пред себе си.

В същия миг чу откъм прозореца някакво бръмчене. Бръмчене, което звучеше също като... да, наистина, също като от мотора на Карлсон! И това беше Карлсон. Той се вмъкна право през прозореца и изкрещя:

– Хопала, тралала, Дребосъче!

– Хопала, тралала, Карлсон! – извика Дребосъчето. Той скочи на крака и изпълнен от щастие, проследи как Карлсон описа няколко кръга около лампата, преди да тупне на земята, до него. Щом Карлсон изключи мотора, като завинти един малък бутон на корема си, Дребосъчето понечи да се втурне към него и да го прегърне. Но Карлсон леко го отблъсна с пухкавата си ръчичка и рече:

– Спокойствие, само спокойствие! Има ли нещо за хапване? Няколко кюфтенца или нещо подобно? А може би малко торта с каймак?

Дребосъчето поклати глава.

– Не, днес мама не е пържила кюфтета. А торта с каймак правим само когато някой има рожден ден.

Карлсон изсумтя.

– И това ми било семейство! „Само когато някой има рожден ден“ ... Ами ако пристигне скъп стар приятел, когото не сте виждали от месеци насам? Редно би било в такъв случай майка ти да се поразшета.

– Да, но ние не знаехме ... – започна да се оправдава Дребосъчето.

– Не сте знаели – прекъсна го Карлсон. – Можеше да се надявате! Можеше да се надявате, че ще дойда днес, и само тази мисъл трябваше да накара майка ти да меси кюфтета с едната ръка и да разбива сметана с другата.

– За обед имяхме шпеков салам – промълви засрамено Дребосъчето. – Може да си хапнеш, ако искаш ...

– Салам, когато пристига скъп, стар приятел, когото не сте виждали от месеци!

Карлсон отново изсумтя.

– Е, щом човек посещава често тази къща, ще свикне да понася какво ли не ... дай насам салама!

Дребосъчето изтича колкото можеше по-бързо до кухнята. Майката я нямаше в къщи; беше отишла на лекар и той не можеше да я попита – но знаеше, че бива да почерпи Карлсон със салама. В една чиния бяха останали пет парчета и той ги изнесе на Карлсон. А Карлсон се нахвърли върху тях като ястреб, натъпка си устата и изглеждаше напълно

доволен.

– Е – обади се той, – за салам е доста вкусен. Не като кюфтета, разбира се, но от някои хора не може да се иска прекалено много.

Дребосъчето схвана, че именно той е „някои хора“, и затова побърза да обърне разговора.

– Добре ли прекара при баба си? – попита той.

– Толкова добре, че изобщо не може да се опише – заяви Карлсон. – Затова не смятам и да го описвам – добави той, като лакомо рѫфаше салама.

– И аз прекарах весело – поде Дребосъчето. Той започна да разказва на Карлсон всичко, което бе правил при баба си.

– Толкова е добричка, добричка моята баба – завърши Дребосъчето. – не можеш да си представиш как се зарадва, когато пристигнах. Прегърна ме и ме притисна с всички сили.

– Че защо? – попита Карлсон.

– Защото ме обича, не разбираш ли? – учуди се Дребосъчето.

Карлсон престана да дъвче.

– И ти, естествено, си мислиш, че моята баба не ме обича толкова, а? Сигурно не вярваш, че тя, като се метна връз мен и ме запрегръща, чак лицето ми посиня, и то само защото толкова много ме обича, не вярваш, а? Но ще ти кажа, че баба ми има пестници, твърди като желязо, и ако ме обичаше само сто грама повече, сега нямаше да седя тук, защото щеше да ме е довършила.

– Така ли? – удиви се Дребосъчето. – Значи толкова силна била баба ти в прегръдките.

Неговата баба не го е притискала чак така, поясни той на Карлсон, но тя несъмнено го обича и винаги е била добра към него.

– Макар понякога да е най-досадната баба на света – прибави Дребосъчето, след като поразмисли. – Все мърмори, че не си сменям чорапите, че не бива да се бия с Ласе Янсон и разни такива неща.

Карлсон захвърли празната чиния.

– И, разбира се, не ти се вярва, че моята баба е не по-малко досадна, а? Ти сигурно не допускаш, че тя си навиваше будилника и скачаше от леглото в пет часа всяка сутрин само за да успее да се намърмори, че трябва да си сменям чорапите и че не бива да се бия с Ласе Янсон?

– Нима познаваш Ласе Янсон? – изненада се Дребосъчето.

– О не, слава богу! – възкликна Карлсон.

– Тогава защо баба ти е казвала ... – учуди се Дребосъчето.

– Защото е най-досадната баба в целия свят – рече Карлсон. – Може

би най-сетне ти е станало ясно? Как не те е срам, след като познаваш Ласе Янсон, да твърдиш, че твоята баба била най-досадната в целия свят? Нищо не знаеш ти! Моята баба може по цял ден да мърмори, че не трябва да се бия с Ласе Янсон, макар изобщо да не познавам това момче и искрено да се надявам, че никога няма да се срещна с него.

Дребосъчето размишляваше. Ама че странна работа ... винаги му ставаше много криво, когато баба му го гълчеше, но сега изведнъж му се стори, че трябва да се опита да удари Карлсон в земята, като изкара баба си по-досадна, отколкото беше в действителност.

– Щом си понамокрех краката, и баба започваше да мърмори, че трябва да си сменя чорапите – увери го Дребосъчето.

Карлсон кимна.

– И ти, разбира се, смяташ, че моята баба не е искала и аз да си сменя чорапите, а? Сигурно не ти се вярва, че веднъж довтаса бегом през цялото село, щом излязох да поджапам в една локва, и започна да мърмори: „Смени си чорапите, Карлсон, миличък, смени си чорапите...“ Май не ти се вярва, а?

Дребосъчето се поизпъчи.

– Че защо, това не е невъзможно...

Карлсон го бутна върху един стол и застана пред него с ръце на хълбоците.

– Не, явно не ми вярваш. Но слушай да ти разкажа как стана всичко. Излязох да си поджапам в една локва... нали схващаш? И ужасно се забавлявах. И тъкмо в разгара на веселбата баба дотърча и закрепя тъй силно, че гласът ѝ се разнесе из цялото село: „Смени си чорапите, Карлсон, мили, смени си чорапите!“

– А ти какво ѝ каза? – попита Дребосъчето.

– И през ум не ми минава, рекох, тъй като съм най-големият непослушник в целия свят – заяви Карлсон. – И затова се отскубнах от баба и се покатерих на едно дърво, та да мирясам.

– Сигурно е останала като попарена? – предположи Дребосъчето.

– Личи си, че не познаваш баба ми – възрази Карлсон. – Тя ме последва.

– Горے на дървото? – слиса се Дребосъчето.

Карлсон кимна.

– Ти, разбира се, не вярваш, че моята баба може да се катери по дърветата, а? Щом става дума за хокане, тя се покачва къде ли не. „Смени си чорапите, Карлсон, мили, смени си чорапите!“ – повтаряше баба и запълзя по клона, на който бях седнал.

– А ти какво направи? – попита Дребосъчето.

– Че какво можех да направя? – рече Карлсон. – Смених си чорапите, не можа да ми се размине. Високо горе на дървото, седнал на един тънък жалък клон, с риск за живота си, бях принуден да си сменя чорапите.

– Ха, ха, сега вече излъга – изсмя се Дребосъчето. – Горе на дървото не си имал чорапи за смяна!

– Брей, че си глупав – упрекна го Карлсон. – Не съм бил имал чорапи, които да сменя, а?

Той дръпна нагоре крачолите на панталоните си и посочи дебелиите си крачка, обути в раирани усукани чорапи.

– А това какво е, а? – попита той. – Това не са ли чорапи? И то два броя, ако не ме лъжат очите. И аз седнах на онзи клон и ги смених, като надянах левия чорап на десния си крак, а десния чорап на левия крак. Да не би да се съмняваш, че не съм направил това? И то само за да угодя на моята стара баба!

– Добре, ама от това краката ти не са станали по-сухи – отбеляза Дребосъчето.

– Нима съм твърдял подобно нещо! – каза Карлсон. – А!

– Е, но тогава – запъна се Дребосъчето – ти си сменил чорапите си съвсем напразно.

Карлсон кимна.

– Разбра ли сега кой има най-досадната баба в целия свят? Твоята баба мърмори, защото е необходимо, като си има такъв непоправим внук като теб. Моята обаче е най-досадната в целия свят, защото ме хопка съвсем без причина. Ще се побере ли това най-сетне в твоя нещастен череп, а?

Но после Карлсон се разсмя неудържимо и потупа дружески Дребосъчето.

– Хопала, тралала, Дребосъче – провикна се той. – Хайде да зарежем бабите си и да започнем да се забавляваме. Крайно време е, според мен.

– Хопала, тралала, Карлсон, и аз мисля така – съгласи се Дребосъчето.

– Да си получил някоя нова парна машина? – попита Карлсон. – Помниш ли колко беше весело, когато вдигнахме онази във въздуха? Нямах ли нова, та да го направим пак?

Но Дребосъчето не беше получил друга парна машина и Карлсон се нацупи. За щастие обаче той съгледа прахосмукачката, която майката на

Дребосъчето бе забравила в стаята му, след като я бе изчистила. С радостен вик Карлсон се спусна към нея и натисна копчето за пускане.

– Ха познай кой е най-добрият прахосмукачочистач в целия свят!

И той се залови да чисти с все сила.

– Ако около мен не е чистичко и спретнато, няма да играя – провикна се Карлсон. – На тази мръсотия трябва да се сложи край. Какъв късмет имате, че във вашия дом е дошъл най-добрият прахосмукачочистач в целия свят!

Дребосъчето знаеше, че майка му бе минала с прахосмукачката навсякъде из стаята и каза това на Карлсон, обаче той презрително се засмя.

– Всекиму е известно, че жените не знаят да боравят с такива апарати. Ей така трябва да се върши тази работа – заяви той и започна да чисти с прахосмукачката едно от тънките бели пердета, което с леко съскане изчезна в нея почти до половината.

– Чакай, спри! – извика Дребосъчето. – Пердето е много тънко, не виждаш ли, че заседна в прахосмукачката... Престани!

Карлсон сви рамене.

– Добре, щом ти се живее в смет и мръсотия, твоя воля.

Без да изключи прахосмукачката, той започна да дърпа и тегли пердето. Но то здравата се бе напъхало вътре и прахосмукачката не искаше да го пусне.

– Не се опъвай! – каза Карлсон на прахосмукачката. – Защото насреща си имаш Карлсон от покрива, най-добър по дърпане на въже в целия свят.

Той дръпна силно и измъкна пердето. То беше почерняло и освен това поокъсано.

– О, виж на какво е заприличало! – завайка се Дребосъчето. – На, гледай, станало е съвсем черно!

– Да, да, а смяташ, че такова перде нямало нужда от чистене, мърльо такъв – смъмри Карлсон Дребосъчето, но сетне го помилва по главата. – Е, не тъгувай, от теб все пак може да излезе свестен мъж, макар да си толкова нечистоплътен. Между другото, я аз да те опрахосмуча малко ... или може би майка ти вече го е направила?

– Не, наистина не! – каза Дребосъчето.

Карлсон пристъпи напред, насочи прахосмукачката към него.

– Виж ги тия жени – поде той, – да изчисти с прахосмукачката цялата стая и да пропусне най-кирливия предмет! Хайде, ще започнем от ушите!

Дотогава Дребосъчето никога не беше чистен с прахосмукачка и сега, когато му се случи, изпита такъв гъдел, че викаше от смях. Карлсон прояви голямо старание. Той прокара прахосмукачката по ушите му, по косата и около врата, под мишниците, по гърба и по корема – та чак до стъпалата.

– На това му викат есенно чистене – поясни Карлсон.

– Само да знаеш как гъделичка – рече Дребосъчето.

– Да, за това всъщност би следвало да платиш допълнителна такса – заяви Карлсон.

След това Дребосъчето поиска да направи есенно чистене и на Карлсон:

– Сега е мой ред. Ела да ти изчистя ушите с прахосмукачката!

– Няма нужда – възрази Карлсон, – защото аз си ги измих през септември миналата година. Тук има много по-спешни задачи.

Той хвърли поглед из стаята и съзря марката на Дребосъчето, оставена на масата.

– Малки отвратителни късчета хартия са пръснати наоколо и замърсяват всичко – взмути се Карлсон. И преди Дребосъчето да успее да го спре, прахосмукачката вече беше погълнала „Червената шапчица“.

Тогава Дребосъчето изпадна в отчаяние.

– Марката ми! – извика той. – Ти ми изсмука „Червената шапчица“.
Никога няма да ти го простя!

Карлсон изключи прахосмукачката и скръсти ръце на гърдите си.

– Прощавай – промълви той, – прощавай за това, че съм добър и изпълнен с желание да ти помогна, че съм малък чистофайник, който иска да прави в живота си само добрини, прощавай за това!

Думите му прозвучаха, сякаш Карлсон всеки миг щеше да се разплаче.

– Всичко е за тоя, дето духа – продължи той с треперещ глас, – никаква благодарност... Само хокане и хокане!

– О! – възкликна Дребосъчето. – Не искам да ти е мъчно, но разбираш ли, „Червената шапчица“...

– За каква вехта червена шапчица дигаш тази врява? – попита Карлсон, вече без да хленчи.

– Ами за тази от пощенската марка – обясни Дребосъчето. – Най-хубавата ми марка.

Карлсон застана неподвижно, потънал в размисъл. Сетне очите му засвяткаха и той се ухили хитро.

– Ха познай кой е най-изобретателният съчинител на игри в целия

свят? И отгатни на какво ще играем... На Червената шапчица и вълка! Ужким прахосмукачката е вълкът, а аз съм ловецът, който идва, разпорва му търбухът и хоп – Червената шапчица излиза оттам.

Той бързо се огледа наоколо.

– Да имаш под ръка някоя брадва? Тези прахосмукачки са твърди като желязо.

Дребосъчето нямаше брадва и това искрено го радваше.

– Не може ли просто да отворим прахосмукачката, пък да си мислим на ужким, че сме разпорили търбуха на вълка?

– Ако решим да шмекеруваме – може – рече Карлсон, – макар че обикновено, когато поря вълчи търбуси, не постъпвам така. Но след като в този окаян дом липсват всякакви сечива, ще играем на ужким!

Той се просна по корем върху прахосмукачката и захапа дръжката ѝ.

– Глупачка такава – провикна се Карлсон. – Защо глътна „Червената шапчица“?

Дребосъчето си помисли, че Карлсон съвсем се вдетинява с подобни наивни игри, но все пак му беше весело да го гледа.

– Спокойствие, само спокойствие, мила Червена шапчице! – крещеше Карлсон. – Сложи си шапката и галошите, защото сега ще излезеш оттам.

После Карлсон отвори прахосмукачката и взе, че изтърси върху килима всичко, което се намираще в нея. Образува се голяма и отвратителна сива купчина.

– Олеле, трябваше да изсипеш този боклук в някаква кесия – разревожи се Дребосъчето.

– Кесия ли ... тъй ли е в приказката, а? – попита Карлсон. – Да не би там да пише, че ловецът разпаря търбуха на вълка и изсипва Червената шапчица в една кесия, а?

– Не – съгласи се Дребосъчето, – там наистина няма такова нещо ...

– Е тогава не се обаждай – заяви Карлсон. – Не се опитвай да измисляш неща, дето ги няма, защото така няма да играя!

Повече не можа да издума, защото откъм прозореца подухна лек ветрец и вдигна доста прах право към носа му. Той се разкиха. И кихна точно върху купчината прахоляк. Кихавицата му отнесе една хартийка, която полетя над пода и падна точно пред Дребосъчето.

– Ето я „Червената шапчица“! – извика той и побърза да вдигне прашната малка пощенска марка.

Карлсон изглеждаше доволен.

– Така правя аз – рече той. – Оправям нещата само с едно кихане. Та сега може би ще престанеш да хленчиш за „Червената шапчица“!

Дребосъчето със задоволство избърса праха от пощенската марка.

Тогава Карлсон продължи да киха и от пода се вдигна цял облак прах.

– Ха познай кой е най-добрият кихач в целия свят? – изпъчи се той.

– Мога да изкихам всичката прах по местата й ... почакай и ще видиш!

Дребосъчето не го слушаше. Единственото му желание беше да залепи своята марка в класъора.

Карлсон стоеше и кихаше, обгърнат от облак прах. Кихаше ли кихаше, и когато се накиха, почти цялата купчина прах беше изкихана от пода.

– Виждаш ли, че нямаше нужда от никаква кесия – каза Карлсон. – Всичкият прах си е по обичайните места. Ред навсякъде – тъй искам да бъде! Ако около мен не е чистичко и спретнато, няма да играя!

Но погледът на Дребосъчето не се откъсваше от марката. Тя бе вече залепена, ах, колко беше красива!

– Ще трябва да ти изчистя още веднъж ушите с прахосмукачката – рече Карлсон. – Ти изобщо не чуваш какво ти се говори!

– Какво каза? – попита Дребосъчето.

– Казах, че не е честно само аз да се бъхтам и трепя, докато на ръцете ми излязат мехури. Досега ти чистих ли чистих на тебе и затова няма да ти струва кой знае колко, ако сега дойдеш горе да ми поразтребиш на мен.

Дребосъчето захвърли класъора с пощенските марки. Да отиде горе на покрива... имаше ли нещо, което той да желаше повече! Само веднъж беше ходил на покрива в малката къщичка на Карлсон. Тогава майка му вдигна страшна олелия и извика пожарната команда, за да го свалят оттам.

Дребосъчето премисляше. Това бе толкова отдавна и сега той беше станал много по-голямо момче, което би могло да секатери на който покрив си поиска. Но много му се искаше да знае дали майка му разбира това. Тя не си бе у дома и нямаше как да я попита. Пък може би най-разумно би било да се откаже.

– Е, идваш ли? – обади се Карлсон.

Дребосъчето помисли още малко.

– Ами ако ме изпуснеш, докато летим? – попита той неспокойно.

Карлсон явно не се тревожеше.

– Ха – рече той, – има толкова много деца! Дали едно повече или

едно по-малко – това е просто суета.

Дребосъчето се обиди не на шега.

– Аз не съм никаква суета и ако падна ...

– Спокойствие, само спокойствие! – заяви Карлсон и го помилва по главата. – Няма да паднеш. Ще те държа тъй здраво, както правеше баба ми. Защото ти наистина си само едно нечистоплътно момченце, но аз все пак като че ли те обичам. Особено сега, след като ти направих есенно почистване и прочее.

Той помилва Дребосъчето още веднъж.

– Да, странно наистина, но аз си те обичам, макар че си такъв малък и глупав. Почакай само да стигнем на покрива и така ще те прегърна, че лицето ти да посине, точно както правеше моята баба.

Той натисна копчето на корема си, моторът се запали и Карлсон хвана здравата Дребосъчето. Двамата излетяха през прозореца в синевата. Скъсаното перде бавно се развяваше, сякаш да им помага за довиждане.

У КАРЛСОН

Малките къщурки, разположени по покривите, могат да бъдат наистина уютни, особено ако са като Карлсоновата. Неговата къщичка има зелени капчици на прозорците и малка външна стълба, нещо като веранда, извънредно удобна за сядане. Тук човек може да приседне вечер и да се любува на звездите, а денем – да пие плодов сок и да хрупа курабии, ако си има курабии, разбира се. Нощем може да си спи на нея, ако в къщата е много горещо, а сутрин се събуждаш и виждаш как слънцето изгрява над покривите на къщите в Йостермалм¹.

Да, това е действително уютен дом, чудесно притулен между един комин и противопожарната стена, та почти не се забелязва. Освен ако човек тръгне да се разхожда по покрива, разбира се, и случайно се озове точно зад комина. Но подобно нещо рядко се случва.

– Всичко е тъй различно тук – каза Дребосъчето, след като Карлсон кацна заедно с него на стълбата пред входа на своята къщичка.

– Да, за щастие – рече Карлсон.

Дребосъчето се огледа наоколо.

– Има повече покриви и разни от тоя род – изтъкна той.

– Повече километри от покриви – поясни Карлсон, – по които може да се обикаля и лудува до насита.

– Какво ще кажеш, да полудуваме малко, а? – предложи разпалено Дребосъчето. Той си спомни колко беше весело предишния път, когато двамата с Карлсон лудуваха по покрива.

Но Карлсон го изгледа строго.

– За да се отървеш от чистенето, нали? Значи първо аз ще се изпотрепя, за да ти почистя и разтребя на тебе, а сетне ти ще ми се мотаеш и ще лудуваш до вечерта? Такава сметка ли си бил направил?

Дребосъчето не си беше правил изобщо каквито и да било сметки.

– Аз с удоволствие ще ти помогна да изчистиш, ако се налага – рече той.

– Е, хайде тогава! – подкани го Карлсон.

Той отвори вратата на къщичката и Дребосъчето пристъпи в дома на най-добрия Карлсон в целия свят.

– Да, разбира се – повтори Дребосъчето, – ако се налага ...

Сетне постоя доста време, без да продума, и очите му се ококориха.

1. Йостермалм – квартал в Стокхолм. Б. пр.

– Да, налага се – промълви накрая той.

Къщичката на Карлсон се състоеше само от една стая. В тази стая Карлсон бе поставил един дърводелски тезгях, върху който да рендосва, да яде и да слага разни неща. Освен това – една кушетка, на която да спи, да подскача и да крие разни неща. Освен това – два стола, на които да седи, да слага разни неща и да се катери, когато трябваше да пхне разни неща в шкафа. Но това беше невъзможно, защото той беше вече съвсем претъпкан с други разни неща, които не можеха да стоят на пода или да се закачат по гвоздеите на стената. Тъй като там вече имаше разни други неща ... и то твърде много. Карлсон си имаше и камина, също пълна с разни неща, и железна скара, върху която можеше да си приготвяла храна. Върху полицата над камината пак имаше разни неща. Но от тавана не висеше почти нищо. Само един свредел и един плик с орехи, и един пищов с тапа, и клещи, и чифт пантофи, и ренде, и пижамата на Карлсон, и парцалът за миене на чинии, и мангалът, и едно куфарче, и кесийка сушени череши и нищо повече.

Дребосъчето стоя доста време неподвижно на прага и се оглеждаше.

– Ти май онемя – рече Карлсон. – Я виж колко неща си имам, не е както долу при теб, където няма почти нищо.

– Да, колкото за неща, тук наистина има какво ли не – съгласи се Дребосъчето. – Но сега разбирам защо искаш да чистиш.

– Ти нещо не си доразбрал – рече той. – Не аз искам да чистя, а ти искаш да чистиш... След като аз така се изтрепах долу у вас, нали?

– Ама ти никак ли няма да ми помогнеш? – запита разтревожено Дребосъчето.

Карлсон се сгуши върху възглавницата и замърка, както прави човек, когато е легнал наистина удобно.

– Ще ти помогна, разбира се – отвърна той, след като хубавичко се намърка.

– Добре тогава – каза Дребосъчето. – Аз пък се изплаших да не смяташ...

– Ще ти помогна, разбира се – повтори Карлсон. – Ще ти пея през цялото време и ще те ободрявам. Хой, хой, всичко ще върви като по ноти.

Дребосъчето не беше много сигурен в това. Не беше чистил кой знае колко пъти в живота си. Наистина той имаше обичай да прибира играчките си; стига майка му да го подканеше само три-четири-пет пъти и той го правеше, макар и да беше на мнение, че това е досадна и съвсем

излишна работа. Но да се изчисти домът на Карлсон бе нещо съвсем различно.

– Откъде да започна? – чудеше се Дребосъчето.

– Глупчо, от ореховите черупки, разбира се – каза Карлсон, – няма нужда да се прави обстойно чистене, защото аз непрестанно поддържам къщата и никога не я оставям да се занемари. Ти просто трябва да я доизкусуриш тук-таме.

Ореховите черупки бяха пръснати на пода сред много кори от портокали и черешови костилки, обелки от салам, хартиени топчета, изгорели кибритени клечки и какво ли не. От самия под не се виждаше нищо.

– Имаш Ли прахосмукачка? – попита Дребосъчето, след като поразмисли.

Пролича си, че този въпрос не се понарава на Карлсон. Той погледна недоволно Дребосъчето.

– Трябва да отбележа, че някои хора са мързеливи! Аз притежавам най-хубавата метла и най-удобната лопата в целия свят, но това не е по вкуса на известни ленивци. О, не-е, настояват за прахосмукачка, та по възможност изобщо да се отърват от работа.

Карлсон изсумтя.

– Стига да исках, можех да имам хиляда прахосмукачки. Но аз не се превземам като някои други. Обичам движението.

– Аз също – заоправдава се Дребосъчето, – но... впрочем ти изобщо нямаш електричество за прахосмукачка.

Той си спомни, че къщичката на Карлсон беше съвсем старовремска. В нея нямаше нито електричество, нито водопровод. Карлсон имаше газена лампа, която му светеше вечер, а вода черпеше от бъчвата за дъждовна вода, която стоеше на единия тъгъл на къщичката му.

– И шахта за боклук нямаш – отбеляза Дребосъчето, – макар че действително имаш нужда от нея.

– Как да нямам шахта за боклук? – провикна се Карлсон. – Ти пък какво ли знаеш? Я започни да метеш, а аз ще ти покажа най-хубавата шахта за боклук в целия свят.

Дребосъчето въздъхна. Сетне взе метлата и се залови за работа ... Карлсон лежеше, скръстил ръце под главата, и го наблюдаваше с голямо задоволство. После подхвана песен, както беше обещал:

Бързо дните си отлитат,
сал кому трудът е драг,
след завършеното дело
е покоят скъп и благ.

– Точно така си е! – отбеляза Карлсон и посмачка възглавницата, за да се облегне още по-удобно. Сетне отново запя, а Дребосъчето метеше ли метеше. В разгара на всичко това Карлсон изведнъж се обади:

– Така и така си се заловил за работа, ами я вземи да ми свариш малко кафенце.

– Да ти сваря кафе? – учуди се Дребосъчето.

– Да, моля – рече Карлсон. – Но не искам да си правиш допълнителен труд заради мен. Само трябва да напаалиш печката, да донесеш отвън вода и да я сложиш да се вари. Кафето сам ще си го изпия.

Дребосъчето с неохота огледа пода, който още ни най-малко не беше почистен.

– Не може ли ти да свариш кафето, докато аз мета? – предложи той.

Карлсон въздъхна тежко.

– Как е възможно човек да е мързелив до дъното на душата си като тебе? – възмутено рече той. – Все едно си се захванал да работиш... нима е толкова трудно да свариш и малко кафенце, а?

– Не, разбира се – рече Дребосъчето. – Но ако бих казал каквото си мисля...

– Я недей – посъветва го Карлсон. – Не си прави труда! По-добре се опитай да бъдеш малко по-услужлив към този, който така се изтрепа заради теб, който ти изчисти ушите с прахосмукачката и какво ли не още.

Дребосъчето остави метлата. Грабна една кофа и изтича да налее вода. Издърпа съчки от сандъка за дърва, напъха ги в печката и направи каквото можа, за да разпали огъня, но това не му се удаде.

– Не съм свикнал – извини се той, – не би ли дошъл... само да го подпалиш, искам да кажа?

Хич не се опитвай да ме увещаваши – отказа Карлсон. – Е, ако бях на крак, би било друго нещо, тогава бих ти показал как се пали огън, но след като и аз веднъж съм си полегнал, не можеш да искаш от мен да ти върша цялата работа.

Дребосъчето разбра. Опита се още веднъж да запали огъня и съчките внезапно запукаха и запращяха.

– Потегли – рече доволно той.

– Ето на! Необходимо е само малко настойчивост – отбеляза Карлсон. – Сега просто сложи кафето, подреди хубаво подноса и пригответи няколко кифлички, а после можеш да довършиш метенето, докато заври.

– Ами кафето... сигурен ли си, че сам ще си го изпиеш? – попита Дребосъчето. Понякога той наистина можеше да бъде доста хаплив.

– О, да, кафето ще си изпия сам – увери го Карлсон. – Но и ти можеш да си сръбнеш малко. Нали съм толкова гостоприемен, че просто да ми се чуди човек.

И след като Дребосъчето приключи с метенето и изсипа всички орехови черупки, черешови костилки и хартиени отпадъци в голямата кофа за боклук на Карлсон, двамата пиха заедно кафе, седнали на ръба на кушетката. С кафето излапаха много кифлички. А Дребосъчето седеше и си мислеше колко му е хубаво у Карлсон, въпреки че беше доста изморително да се почисти дома му.

– А къде ти е прословутата шахта за боклук? – попита Дребосъчето, след като преглътна последното залъче.

– Ще ти я покажа – рече Карлсон. – Вземи кофата за боклук и ела! Той тръгна и излезе на верандата.

– Ето я! – заявя Карлсон и посочи надолу към водосточния улук.

– Как тъй ... какво искаш да кажеш? – учуди се Дребосъчето.

– Слез там – покани го Карлсон – и ето ти най-удобната шахта за боклук в целия свят.

– Да изхвърля боклука на улицата? – изуми се Дребосъчето. – Но това не може да се прави.

Карлсон дръпна кофата.

– Сега ще видиш дали може или не. Ела тук!

Той сграбчи кофата и се втурна надолу по покрива. Дребосъчето се изплаши. Ами ако Карлсон не успее да спре, когато стигне до олука.

– Спри! – изкрещя Дребосъчето. – Спри!

И Карлсон се закова на място. Но чак когато стигна до самия ръб на покрива.

– Какво чакаш още? – провикна се Карлсон. – Ела тук!

Дребосъчето седна и предпазливо се спусна до олука.

– Най-удобната шахта за боклук в целия свят... дълбочина двайсет метра – извика Карлсон и ловко обърна кофата с дъното нагоре. По най-удобната шахта за боклук в целия свят към улицата полетя буен поток от черешови костилки, орехови черупки и хартиени отпадъци и се изсипа право върху главата на един докаран господин, който вървеше по

трогоара и пушеше пура.

– Олеле! – възкликна Дребосъчето. – Вай, вай, вай, погледни – всичко отиде върху него!

Карлсон сви рамене.

– Че кой го е карал да се разхожда точно под моята шахта за бок-лук? И то в разгара на есенното чистене!

Дребосъчето изглеждаше угрижен.

– Да, но ореховите черупки сигурно са му влезли под ризата и черешовите костилки – в косата, а това не е особено приятно.

– Дреболия! – отсече Карлсон. – Ако човек няма по-големи тревоги в живота си от две-три орехови черупки под яката на ризата, може само да се радва.

Но по нищо не личеше господинът с пурата да е особено радостен. Двамата видяха как се отърси и сетне чува, че вика полицията.

– Как могат някои хора да вдигат такава врява за дреболии – възмути се Карлсон. – Вместо да вика, трябва да ми бъде благодарен. Защото ако сега черешовите костилки пуснат корени в косата му, там може би ще поникне хубаво черешово дръвче и тогава би могъл, както си ходи, по цял ден да бере череши и да плюе костилки.

Долу на улицата не се появи никакъв полицай. Господинът с пурата бе принуден да се прибере с ореховите черупки и черешовите костилки.

Карлсон и Дребосъчето започнаха да се катерят обратно по покрива към къщичката на Карлсон.

– И аз искам да плюя костилки от череши – заяви Карлсон. – Щом си започнал вече, би могъл да донесеш отвътре кесията, която виси там от тавана.

– Мислиш ли, че ще я достигна? – попита Дребосъчето.

– Стъпи върху дърводелския тезгях – рече Карлсон.

Дребосъчето така и направи, а после двамата заседнаха на верандата, дъвчеха сушени череши и плюеха костилки във всички посоки. Костилките се търкаляха и тракаха по покрива. Звукът, който издаваха, бе много смешен.

Започна да се мръква. Мек, топъл есенен здрач се спусна над всички покриви и къщи. Дребосъчето се премести по-близо до Карлсон. Колко приятно беше да седят на верандата, да плюят черешови костилки, докато мракът все повече се сгъстяваше. Сградите внезапно придобиха съвсем различен вид, станаха тъмни и загадъчни, а накрая – съвсем черни. Сякаш ги бе изрязал с огромна ножица от черна хартия и бе прибавил само няколко четириъгълничета от златист станиол вместо

прозорци. Все повече и повече ставаха осветените четириъгълници в цялата чернилка, защото хората започнаха да палят лампите в своите домове. Дребосъчето се опита да ги преброи – отначало бяха само три, сетне станаха десет, а накрая много, много. През прозорците се виждаше как хората се движат, заети с туй-онуй, и човек можеше да се чуди какво ли правят, кои ли са и защо живеят именно там, а не другаде.

Чудеше се Дребосъчето. Карлсон не се чудеше.

– Нали все някъде трябва да живеят, горките хорица – отбеляза той.
– Не всеки може да си има къща на покрива. Не всеки може да бъде най-добрият Карлсон в целия свят.

КАРЛСОН ПРОВЕЖДА КИФЛЕНО ГНЕРВИРАНЕ

Докато Дребосъчето беше у Карлсон, майка му беше на лекар. Това ѝ отне повече време, отколкото бе предвидила, и когато най-сетне се прибра, Дребосъчето вече седеше преспокойно в стаята си и разглеждаше своите пощенски марки.

– Здравей, Дребосъче – каза майката, – ти пак седиш и се занимаваш с марките си, както обикновено, а?

– Да, така е – отвърна Дребосъчето и всъщност каза истината. Наистина майка му беше умна и можеше да се разбере с нея почти за всичко, но никак не беше сигурно дали би разбрала тая работа с катеренето по покривите. Дребосъчето реши да не казва нищо за Карлсон. Поне засега, докато не се е събрало цялото семейство. Каква великолепна изненада щеше да им поднесе, когато седнат около масата да вечерят. При това майка му не изглеждаше особено весела. Между очите ѝ се бе вдлъбнала бръчка, която той не бе виждал друг път. Дребосъчето се почувди от какво ли се е образувала.

След това и останалите членове на семейството се върнаха в къщи, дойде време за вечеря и всички насядаха около масата – майката, бащата, Босе, Бетан и Дребосъчето. За вечеря имаха зелени сарми и както винаги Дребосъчето им махна зелето. Никак не обичаше зеле. Обичаше само това, което беше вътре в сармите. Но до краката му под масата се бе свил Бимбо, който ядеше всичко. Дребосъчето нагъна зелето на малка лепкава топка и я пусна на кученцето.

– Мамо, кажи му да не прави така – обади се Бетан, – Бимбо ще стане непоносим... също като Дребосъчето.

– Да, да – рече майката, – да, да.

Но тя като че ли изобщо не ги слушаше.

– А мене ме принуждавахте да изяждам всичко, когато бях малка – продължи Бетан.

Дребосъчето ѝ се изплези.

– Тъй ли?! Но не си личи да ти се е отразило кой знае колко добре.

Изведнъж майката се просълзи.

– Моля ви се, не се карайте – помоли тя. – Просто не мога да ви слушам.

И след това не можа повече да премълчи причината за своята мъка.

– Докторът каза, че съм малокръвна. Била съм свършено

изтощена. Трябвало да замина някъде и да си почина... но как ще стане това, не знам.

Край масата настъпи пълна тишина. Доста време никой не продума. Каква лоша новина! Майка им била болна. Това наистина е тежко, си мислеха всички. А освен това трябвало и да замине! Това е още по-лошо, разсъждаваше Дребосъчето.

– Всеки ден, когато се връщам от училище, искам да те виждам в кухнята по престилка да печеш кифлички – обади се той.

– Мислиш само за себе си – упрекна го строго Босе.

Дребосъчето се притисна към майка си.

– Да, иначе няма да има кифлички – отбеляза той. Но майка му и сега не слушаше. Тя говореше с бащата.

– Трябва да намерим домашна помощничка, но как ли ще уредим това?

И майката, и бащата изглеждаха натъжени. Вечерята съвсем не ми-на така приятно, както друг път. Дребосъчето разбра, че трябва да се направи нещо, та да стане по-весело, а кой би могъл да се справи с подобна задача по-добре от него самия?

– Познайте все пак какво забавно нещо се случи – провикна се той, – отгатнете кой се завърна отново!

– Кой?... Да не е Карлсон? – простена майка му. – Само не ми казвай, че ни е връхлетяла и тая беда.

Дребосъчето я погледна с укор.

– Според мен, това е много весело нещо, а не беда.

Босе се изсмя:

– Ама че оживено ще стане в бърлогата. Щом мама няма да я има. Карлсон и домашната помощничка ще върлуват, както им скимне.

– Не ме подлудявайте от ужас! – рече майката. – Ами ако домашната помощничка зърне Карлсон, тогава какво ще стане?

Бащата погледна строго към Дребосъчето.

– Нищо няма да стане. Домашната помощничка не бива нито да вижда Карлсон, нито да чува за него. Обещай това, Дребосъче!

– Карлсон лети, където си иска – рече Дребосъчето. – Но аз обещавам да не разказвам за него.

– Абсолютно никому! – настоя бащата. – Не забравяй какво сме се уговорили с теб.

– Не, никому, абсолютно никому! – повтори Дребосъчето. – Само на моята учителка, разбира се.

Но бащата поклати глава.

– И на учителката не! В никакъв случай!

– Хм! – промълви Дребосъчето. – Тогава няма да разкажа и за домашната помощничка. Защото е по-лошо да имаш домашна помощничка, отколкото Карлсон.

Майката въздъхна.

– Не е сигурно дали избобщо ще намерим домашна помощничка – рече тя.

Но още на другия ден тя даде обявление във вестника. Само една жена се обади. Казваше се госпожица Рог. След два часа пристигна, за да преговаря. Тъкмо в този ден Дребосъчето го болеше ухо, та искаше да бъде колкото може по-близо до майка си, дори да седи на коленете ѝ, макар че всъщност беше вече твърде голям за такова нещо.

– Но когато човек го боли ухо, това се налага – заяви той и се сгуши в скута на майка си.

В този миг на вратата се звънна. Пристигна госпожица Рог. Дребосъчето трябваше да слезе от коленете на майка си. Но през цялото време, докато беше там госпожица Рог, той не се откъсваше от стола на майка си и притискаше болното си ухо към рамото ѝ, а когато го пронизваше болка, той тихичко простенваше.

Дребосъчето се бе надявал госпожица Рог да е млада, хубава и мила като госпожицата в училище. Тя обаче се оказа сопната, възрастна жена с много решителен вид. Беше едра и яка, имаше няколкоетажна гуша и такива едни „сърдити“ очи, от каквито Дребосъчето особено много се боеше. Той тутаки почувствува, че тази жена не му се нрави. Сигурно и Бимбо изпитваше същото, защото залая с все сили.

– Аха, значи тук има и куче – отбеляза госпожица Рог.

Майката се разтревожи.

– Не обичате ли кучета, госпожице Рог? – попита тя.

– О, да, ако са добре възпитани – отвърна госпожицата.

– Не съм сигурна дали Бимбо е особено добре възпитан – рече майката смутено.

Госпожица Рог кимна енергично:

– Но ще стане, ако реша да започна работа при вас. И друг път съм имала работа с кучета.

Дребосъчето се надяваше от все сърце, че няма да остане при тях. Тъкмо тогава усети остра болка в ухото и без а иска, леко изохка.

– Е да, кучета лаят, деца реват! – отсече госпожица Рог и изкриви устни. Вероятно имаше намерение да се пошегува, но тази шега не се стори забавна на Дребосъчето и той промълви тихо, сякаш на себе си:

– А освен това ми скърцат и обувките.

Но майката го чу. Лицето ѝ пламна и тя бързо рече:

– Надявам се, че обичате деца, госпожице Рог, нали?

– Да, ако са добре възпитани – отвърна госпожицата и вторачи очи в Дребосъчето.

Майката отново изглеждаше смутена.

– Не съм съвсем сигурна дали Дребосъчето е особено добре възпитан – промълви тя.

– Но ще стане – увери я госпожица Рог. – Ще видите! И друг път съм имала работа с деца.

Дребосъчето се уплаши. Ужасно му стана мъчно за децата, с които госпожица Рог е имала работа. Сега той щеше да бъде едно от тях и затова не бе никак чудно, дето изглеждаше толкова стреснат.

Майката също се бе позамислила. Тя помилва Дребосъчето по косата и каза:

– При него най-добре се оправяме с блага дума.

– Забелязала съм обаче, че тя не винаги помага – заяви госпожица Рог. – Децата имат нужда и от здрава ръка.

Сетне тя изтъкна каква заплата иска да получава, настоя да бъде наричана „икономка“, а не „домашна помощничка“ и работата беше готова.

Точно тогава бащата се върна от кантората и майката ги представи един на друг:

– Това е нашата икономка, госпожица Рог!

– Нашият носорог! – изтърси Дребосъчето. После хукна през вратата с все сили. Бимбо се втурна подире му с див лай.

А на другия ден майката замина при бабата на децата. Всички се разплакаха, когато тя тръгваше, а най-много – Дребосъчето.

– Не искам да остана сам с Носорога! – хълцаше той.

Защото му беше ясно, че именно това щеше да стане. Босе и Бетан се връщаха от училище късно следобед, бащата не се прибираще от кантората преди пет часа. Всеки ден в продължение на много, много часове Дребосъчето щеше да се преборва сам с Носорога. Затова и плачеше.

Майката го целуна.

– Опитай се засега да бъдеш храбър... заради мен! И каквото щеш прави, само не я наричай Носорог!

Бедите започнаха още на другия ден, след като Дребосъчето се върна от училище. Нямаше я майка му в кухнята да го чака с какао и кифлички, а госпожица Рог, която никак не му се зарадва, като го видя.

– Следобедната закуска убива апетита! – заяви тя. – Никакви кифлички!

И все пак тя беше опекала кифлички. Върху перваза на отворения прозорец имаше пълна чиния, оставени да поизстинат.

– Да, но ... – поде Дребосъчето.

– Никакво „но“ – прекъсна го госпожица Рог. – Освен това не искам в кухнята ми да се мотаят деца. Закачи си якето и си измий ръцете, хайде марш!

Дребосъчето си отиде в стаята сърдит и гладен. Бимбо спеше в своя панер, но щом влезе Дребосъчето, изскочи като ракета. Поне едно живо същество се радваше, че го вижда. Момчето прегърна кученцето си.

– И с теб ли беше лоша? Уф, не мога да я понасям! „Закачи си якето и си измий ръцете“ ... да не иска да проветря и гардеробите и да си измия краката, а? Аз винаги си закачам якето, без да ми се натяква, ама ха!

Той хвърли якето в панера на Бимбо, който веднага се настани отгоре му, и лекичко загриза единия ръкав.

Дребосъчето отиде до прозореца и се загледа навън. Стоеше така и проверяваше в себе си колко му е мъчно и колко много тъгува за майка си. Но внезапно зърна нещо, което го развесели. Над покривите на къщите от другата страна на улицата Карлсон правеше летателни упражнения. Той кръжеше насам-натам между комините и от време на време се премияташе презглава във въздуха.

Дребосъчето усилено замаха с ръка и Карлсон досвистя с такава скорост, че момчето трябваше да отскочи встрани, та Карлсон да не го блъсне по главата, както нахълта стремително през прозореца.

– Хопала, тралала, Дребосъче! – провикна се Карлсон. – Да не съм те обидил с нещо, че изглеждаш толкова кисел? Или не се чувствуваш добре?

– Ами! Нищо подобно! – възкликна Дребосъчето и започна да разказва на Карлсон за своето тегло. Как майка му била заминала и как вместо нея си имал един Носорог, и то такъв досаден, злобен и стиснат, та човек не можел да получи дори една кифличка, когато се върне от училище, макар че върху перваза на прозореца имало сложена пълна чиния с току-що опечени кифлички.

Очите на Карлсон заблестяха.

– Имаш късмет – рече той. – Ха познай кой е най-добрият укротител на носорози в целия свят!

Дребосъчето разбра без много приказки, че става дума за самия Карлсон. Но никак не можеше да си представи как Карлсон би могъл да

стори нещо на госпожица Рог.

– Ще започна с това, че ще я гнервирам – каза Карлсон.

– Искаш да кажеш, че ще я нервираш – поправи го Дребосъчето.

Подобни глупави забележки не се нравеха на Карлсон.

– Ако исках да кажа „нервирам“, щях да го кажа. „Гнервирането“ е почти същото, само че малко по-пъклено, това се чува от самата дума.

Дребосъчето се замисли и трябваше да признае, че Карлсон имаше право. „Гнервиране“ наистина звучеше по-пъклено.

– Смятам да започна с малко кифлено гнервиране – заяви Карлсон.

– И ти ще ми помогнеш.

– Как така? – попита Дребосъчето.

– Само ще отидеш в кухнята и ще си поприказваш с Носорога.

– Но ... поколеба се Дребосъчето.

– Никакво „но“ – прекъсна го Карлсон. – Ще приказваш с нея, та да си отмести за известно време погледа от чинията с кифличките.

Карлсон се запревива от смях. Сетне натисна стартовото копче и моторът забръмча. С бодър кикот Карлсон полетя през прозореца.

А Дребосъчето тръгна оперено към кухнята. Сега, когато на помощ му се бе притекъл най-добрият укротител на носорози в целия свят, той вече не се боеше.

Този път госпожица Рог още по-малко му се зарадва, когато го видя. Тя тъкмо си вареше кафе и Дребосъчето схвана, че е смятала да прекара приятни минути с кафенце и пресни кифлички. Очевидно следобедната закуска се отразяваше зле само на децата.

Госпожица Рог погледна кисело към Дребосъчето.

– Какво искаш? – попита тя с глас, не по-малко кисел от физиономията ѝ.

Дребосъчето премисляше – сега трябваше да започне да разговаря с нея. Но какво да ѝ каже?

– Ха познайте какво ще правя, когато порасна голям като вас, госпожице Рог! – поде той най-сетне.

В същия миг чу бръмчене пред прозореца, което добре познаваше. Но не можа да види самия Карлсон. Зърна само малката му пълна ръчичка, която се появи над перваза на прозореца и грабна една кифличка от чинията. Дребосъчето се изкикоти. Госпожица Рог не бе забелязала нищо.

– Е, какво ще правиш, когато станеш голям? – попита тя нетърпеливо. Не че толкова ѝ се щеше да го узнае, но просто искаше да се отърве от момчето колкото може по-бързо.

– Ами познайте де! – настоя Дребосъчето.

Тогава отново видя как пълната ръчичка премина край чинията и откъсна още една кифличка. Той пак прихна. Опитваше се да се сдържи, но не успяваше. Чувствуваше такъв силен пристъп на смях, че просто щеше да се пръсне. Госпожица Рог го гледеше сърдито. Сигурно си мислеше, че той е най-досадното момче на света. А тъкмо смяташе с наслада да си изпие следобедното кафенце!

– Познайте какво ще правя, когато порасна голям като вас, Госпожице Рог! – повтори Дребосъчето и отново прихна. Защото сега видя как две ръчички награвяха останалите кифлички от чинията.

– Нямам време да стоя и да ти слушам глупостите – ядоса се госпожица Рог – и никак не ме интересува какво смяташ да правиш, когато пораснеш. Но докато си малък, си длъжен да бъдеш вежлив и послушен, да учиш уроците си и да се махнеш от кухнята.

– О, да разбира се – съгласи се Дребосъчето и така се разкиска, че трябваше да се подпре на вратата, – но когато стана голям като вас, ще започна да пазя диета за отслабване – това е абсолютно сигурно.

Госпожица Рог придоби такова изражение, сякаш смята да се навърли върху него, но в същия миг откъм прозореца се разнесе рев, подобен на кравешко мучене. Той я накара бързо да се обърне и тя веднага забеляза, че кифличките се изчезнали.

Госпожица Рог нададе вой.

– Всемиловити боже, къде са ми кифличките? Тя се втурна към прозореца. Може би си мислеше, че ще види как крадецът бяга оттам с пълни шепи с кифлички. Но семейство Свантесон живееше на четвъртия етаж и тя трябваше да се сети, че толкова дългокраки крадци не съществуват.

Обзета от ужас, госпожица Рог се отпусна на един стол.

– Дали пък не са били гълъби? – промълви тя.

– Ако се съди по звука, по-скоро беше крава – рече Дребосъчето. – Може би някоя крава е решила днес да лети... някоя, дето обича кифлички.

– Я не говори глупости! – скара му се госпожица Рог.

В този миг Дребосъчето чу отново бръмченето на Карлсон през прозореца и за да не го забележи госпожица Рог, момчето запя колкото му глас държеше:

Виж, крава с крила тъй блестящи
долита от ясно небе
обича тя кифли горещи
и граби каквото съзре.

Дребосъчето често съчиняваше стихотворения заедно с майка си и това за кравата му се стори сполучливо. Но госпожица Рог не беше на същото мнение.

– Престани с твоите глупости! – срязва го тя.

Точно в този миг откъм прозореца нещо издрънча и двамата подскочиха от уплаха. А след това видяха какво беше дрънчало. В празната чиния от кифличките лежеше монета от пет йоре.

Дребосъчето отново се разкиска.

– Ама че почтена крава – рече той. – Плаща си за кифличките!

Лицето на госпожица Рог почервения от гняв.

– Що за глупава шега – изкрещя тя и се втурна към прозореца. – Сигурно някой от горния етаж се забавлява да краде кифлички и да хвърля отгоре петачета.

– Няма по-горен етаж – поясни Дребосъчето. – Ние живеем най-горе, а после е вече покривът.

Госпожица Рог просто побесня.

– Нищо не разбирам от цялата тази работа – викаше тя. – Нищо не разбирам.

– Да, забелязах – рече Дребосъчето. – Но не се тревожете, не всички могат да бъдат умни.

Една звънка плесница се залепи на бузата му.

– Ще те науча аз тебе как се става нахалник – развика се госпожица Рог.

– Не, недейте – каза Дребосъчето, – иначе мама няма да ме познае, когато се върне.

Очите на Дребосъчето се бяха овлажнили. Той насмалко щеше да се разплаче. Никога досега не му беше удряна плесница и това не му се понрави. Той втренчи сърдит поглед в госпожица Рог. Тогавя тя го хвана за ръката и го изтласка в стаята му.

– Сега стой тук и се срамувай – нареди му тя. – Аз ще заключа вратата и ще взема ключа, та да престанеш за известно време да ми се мъкнеш в кухнята.

После погледна часовника на ръката си.

– Един час може би ще ти стигне, за да станеш послушен. В три часа ще дойда да отключа вратата. А дотогава можеш да си помислиш какво казва човек, когато иска прошка.

После госпожица Рог си тръгна. Дребосъчето я чу как завъртя ключа. Сега беше затворен и не можеше да излезе. Това беше отвратително усещане. Той просто кипеше от гняв против госпожица Рог. Но в същото време беше и малко гузен, защото и той не се бе държал особено прилично. Майка му навярно би отсъдила, че той е раздразнил Носорога и се е държал нахално.

Мама, да... той се замисли дали все пак да не вземе да си поплаче малко.

Но в този миг Дребосъчето чу бръмчене и през прозореца влетя Карлсон.

КАРЛСОН УСТРОЙВА ПИР С КИФЛИЧКИ

– Какво ще кажеш за една малка следобедна закуска? – предложи Карлсон. – Какао и кифлички на моята веранда... аз каня!

Дребосъчето не можеше да откъсне очи от него: о, никой не беше тъй чудесен като Карлсон! Момчето изпита желание да го прегърне. Почти да направи това, но Карлсон го отблъсна.

– Спокойствие, само спокойствие! Сега не си при баба си. Е, ще дойдеш ли?.

– И още как! – възкликна Дребосъчето. – Макар че всъщност съм заключен. Всъщност съм затворен точно като в тъмница...

– ... си въобразява Носорога – добави Карлсон. – И нека продължава да си го въобразява.

Очите му засвяткаха и той направи пред Дребосъчето няколко ликуващи скока.

– Знаеш ли какво? Ще си играем, че ужим са те тикнали в затворническа килия и положението ти е ужасно, защото надзирател ти е някакъв отвратителен носорог. Но изведнъж се появява един страшно храбър и силен, и красив, и прилично дебел герой, който те избавя.

– Какъв герой? – недоумяваше Дребосъчето.

Карлсон го погледна с укор.

– Ха познай де, ако можеш!

– А, ти ли? – възкликна Дребосъчето. – Но в такъв случай смятам, че би могъл да ме избавиш веднага.

Карлсон нямаше нищо против.

– Защото е и много пъргав, този герой – увери той приятеля си. – Стремглав като сокол, честна дума, пък и храбър, и силен, и красив, и прилично дебел, и сърцат! Хой, хой, ето го!

Карлсон хвана здравата Дребосъчето и бързо и смело се издигна във въздуха. Бимбо се разлая, когато видя своя стопанин да изчезва през прозореца, но Дребосъчето му извика:

– Спокойствие, само спокойствие! Скоро ще се върна.

Горе, на верандата на Карлсон, бяха наредени една до друга десет кифлички, които изглеждаха много вкусни.

– И до една почтено заплатени – рече Карлсон. – Ще си ги разделим справедливо. На теб седем и на мен седем.

– Това е невъзможно – възрази Дребосъчето. – Седем и седем прави

четиринайсет, а тук има само десет кифлички.

Карлсон трескаво струпа седем кифлички на малка купчинка.

– Тия поне са си моите – заяви той и сложи пълната си ръчичка върху купчината. – Ама че превзето смятате сега в училище. И откъде-накъде аз ще страдам заради това?

Дребосъчето кимна:

– И без това не мога да изям повече от три. А къде ти е какаото?

– Долу при Носорога – обясни Карлсон. – Ей сега ще го взема оттам.

Дребосъчето го погледна ужасено. Нямаше никакво желание да се натъкне отново на госпожица Рог и да получи вероятно нови плесници. Не можеше да си представи и как ще докопат буркана с какаото Той не стоеше на перваза на отворения прозорец както кифличките, а върху една полица до печката, точно пред очите на госпожица Рог.

– Как смяташ да стане тази работа? – недоумяваше Дребосъчето.

Карлсон се изкиска доволно.

– Да, ти разбира се, не можеш да си го представиш, каквото си малко, глупаво момче! Но по едно чудо най-ловкият хитрец в целия свят се е заел със случая, тъй че можеш да бъдеш съвършено спокоен.

– Да, но как... – поде Дребосъчето.

– Я ми кажи – каза Карлсон, – забелязал ли си изобщо задните балкони на къщата, от които се тупа?

Как да не ги бе забелязал! Дребосъчето! Та нали майка му винаги изтърсваше кухненските черги от техния заден балкон, така удобно разположен на междинната площадка на стълбището, близо до кухненската врата.

– Те са само на десет крачки от входната врата на апартаментите – продължи Карлсон. – Дори такъв бавунко като теб би могъл да притича това разстояние доста бързо.

Дребосъчето нищо не разбираше.

– Защо ми трябва да прибягвам до задния балкон?

Карлсон въздъхна:

– Всичко ли трябва да ти обяснява човек, глупчо малък! Я си отвори добре ушите и слушай какво съм намислил.

– Да слушам – рече Дребосъчето.

– И така – започна Карлсон, – малък глупчо каца на балкона със самолет „Карлсон“, слиза сетне половин етаж надолу и натиска силно и продължително звънеца на входната врата... дотук ясно ли ти е? Сърдит Носорог в кухнята чува сигнала и забързва с тежки стъпки да отвори...

следователно кухнята – празна. Храбър и прилично дебел герой влита през прозореца и бързо излита пак, но вече с буркана какао в ръка. Малък глупчо звъни още веднъж от чиста злобичка и изтичва обратно на балкона. Сърдит Носорог отваря вратата и става още по-сърдит, когато вижда, че никой не стои отвън с букет червени рози. Затова надава рев и тръшва вратата. Малък глупчо продължава да се киска на балкона, докато прилично дебел герой дойде и го отнесе на покрива за голям пир. Хопала, тралала, Дребосъче, ха познай кой е най-ловкият хитрец в целия свят ... но хайде да започваме!

И преди Дребосъчето да каже гък, той вече политна от покрива към балкона. Карлсон се спусна стремително надолу, така че въздухът засвистя край ушите на момчето, а стомахът го присви по-силно, отколкото при спускане по „алпите“² в Грьона Лунд³. Сетне всичко стана според плана. Карлсон забръмча силно към прозореца на кухнята, а Дребосъчето слезе и натисна силно и продължително звънеца на входната врата. Скоро дочу стъпки, които приближаваха вратата откъм вестибюла. Тогава той наистина се разкикоти и побягна назад към балкона. Само подир секунда вратата долу се отвори и госпожица Рог подаде глава. Той можеше да я види, като надзърташе предпазливо през стъклото на балконската врата.

Карлсон явно беше прав – сърдитият Носорог стана още по-сърдит, когато не намери никого отвън. Госпожицата си замърмори нещо на глас и постоя доста време на прага, сякаш очакваше този, който бе позвънил, да изникне внезапно пред нея. Но този, който бе позвънил, се спотайваше с тих кикот на балкона и се смя, докато пристигна прилично дебелият герой, за да го заведе на спокойствие плюс кифлички на своята веранда.

Това беше най-хубавият пир с кифлички, на който Дребосъчето някога бе присъствувал.

– Сега ми е добре – рече той, докато седеше до Карлсон на верандата, дъвчеше кифличка и пиеше какао с поглед, зареян над покривите и кулите на Стокхолм, които блестяха в слънчевата светлина. Кифличките бяха вкусни, какаото – отлично. Дребосъчето сам го бе сварил върху печката на Карлсон. Карлсон беше измъкнал от тяхната кутия всичко, което бе необходимо – мляко, какао и захар.

– И при това почтено заплатих всичко с една паричка, която се

2. Така се нарича увеселително съоръжение от дървени скели – „хълмове“, по което се катери и спуска с голяма скорост открито електрическо влакче. – Б. пр.

3. Голям увеселителен парк в Стокхолм. – Б. пр.

намира върху кухненската маса – заяви Карлсон. – Честен ли е човек, честен си остава и това си е.

– Откъде си взел толкова дребни пари – учуди се Дребосъчето.

– От едно портмоне, което намерих онзи ден на улицата – отвърна Карлсон. – Пълно беше с дребни пари!

– Горкият човек, дето си е загубил портмонето – въздъхна Дребосъчето. – Сигурно му е станало много мъчно.

– Хубава работа! – рече Карлсон. – Като е шофьор на такси, трябва да държи в ред своите вещи!

– Откъде знаеш, че е бил шофьор на такси? – слиса се Дребосъчето.

– Видях го, когато изтърва портмонето – обясни Карлсон. – А че е шофьор на такси, си личеше по фуражката му. Да не съм вчерашен!

Дребосъчето погледна с укор приятеля си. Човек никога не бива да разполага по такъв начин с вещи, които е намерил. Той реши, че непременно трябва да обясни това на Карлсон. Но не бива да го прави тъкмо сега... по-добре друг път! Сега просто му се искаше да поседи на верандата, за да се наслаждава на слънчевите лъчи, на кифличките, на какаото и на Карлсон.

Карлсон много бързо излапа всичките си седем кифлички. Дребосъчето не ядеше толкова бързо. Той още дъвчеше втората си кифличка, а третата лежеше до него на верандата.

– Ох, колко ми е добре! – възкликна Дребосъчето.

Карлсон се наведе напред и втренчено го погледна в очите.

– Това не е вярно. Никак не си добре.

Той докосна с ръка челото на Дребосъчето.

– Така си и мислех! Типичен случай на кифлотреска.

Дребосъчето се ококори от изненада.

– Това пък какво е – кифлотреска?

– Получава се от прекалено ядене на кифлички.

– В такъв случай ти имаш още по-силна кифлотреска – отбеляза Дребосъчето.

– Ти си мислиш така – възрази Карлсон. – Но трябва да знаеш, че имах кифлотреска, когато бях на три години, а тя се кара само веднъж, точно както шарка или коклюш.

Дребосъчето съвсем не се чувствуваше болен и се опита да обясни това на Карлсон. Но приятелят му го накара да легне върху верандата и енергично напръска лицето му с какао.

– За да не припаднеш – обясни Карлсон. Сетне грабна последната кифличка на Дребосъчето: – Никакви кифли повече! Това би означавало

смърт! Но я си помисли какъв късмет има тази клета малка кифличка, че съществувам аз. Инак щеше да си остане да лежи сам-самичка върху верандата – заяви Карлсон и бързо я излапа.

– Но сега вече не е сам-самичка – отбеляза Дребосъчето.

Карлсон доволно се потупа по корема.

– Съвсем не. Сега е при своите седем другарчета и с тях се чувства много добре!

Дребосъчето също се чувствуваше добре. Той продължаваше да лежи на верандата и блаженствуваше въпреки кифлотреската. Беше сит и не се сърдеше на Карлсон за последната кифличка.

Тогава случайно погледна часовника си. Оставаха няколко минути до три часа. Дребосъчето се разсмя.

– След малко госпожица Рог ще отиде да ми отключи вратата. Ах, как бих искал да видя лицето ѝ, когато влезе в стаята и види, че ме няма!

Карлсон го потупа дружелюбно по рамото.

– Довери малките си желанийца на Карлсон и той всичко ще уреди. Само изтичай да ми донесеш бинокъла. Той виси на четиринайсетия гвоздей, броено от кушетката. Доста е високо и затова стъпи върху дърводелския тезгях.

Дребосъчето прихна:

– Нали имам кифлотреска и трябва да лежа неподвижно?

Карлсон поклати глава:

– Да лежиш неподвижно и да се хилиш ... и си мислиш, че това помага против кифлотреската! Напротив, колкото повече се катериш по стени и покриви, толкова по-бързо ще оздравееш. Можеш да го прочетеш във всяка медицинска книга.

И тъй като Дребосъчето много искаше да се отърве от своята кифлотреска, той послушно изтича в къщичката, покатери се върху дърводелския тезгях и свали бинокъла, който висеше на четиринайсетия гвоздей, броено от кушетката. На същия гвоздей бе окачена и една картина, в единия ъгъл на която бе нарисувано червено петле. Това бе произведение на самия Карлсон. Дребосъчето сега си спомни, че Карлсон е най-изкусният рисувач на петли в целия свят. Това беше „Портрет на много самотно червено петле“, както пишеше на картината. И несъмнено това петле бе по-самотно, по-малко и по-червено от всяко петле, което Дребосъчето бе виждал през живота си. Но той нямаше време да го разглежда дълго, защото след малко щеше да удари три часът и трябваше да бърза.

Карлсон бе готов за полет, когато Дребосъчето се появи с бинокъла и преди момчето да гъкне, Карлсон вече забръмча с него на гръб право през улицата и кацна на отсрещния покрив.

Тогавата на Дребосъчето му стана ясно всичко.

– Ах, каква удобна наблюдателница, ако човек си има бинокъл и иска да надникне в моята стая!

– А ние хем си имаме, хем искаме – рече Карлсон и вдигна бинокъла пред очите си. След това го взе и Дребосъчето. Видя стаята си така ясно, сякаш беше там. Ето го Бимбо спи, свит в панера, ето леглото ми ето масата с учебниците, ето часовника на стената, в същия миг той удари три часа. Но госпожица Рог не се виждаше никаква.

– Спокойствие, само спокойствие! – каза Карлсон. – Вече се е запътила, защото усещам тръпки по гърба си, а кожата ми настръхва.

Той изтръгна бинокъла от ръцете на Дребосъчето и го вдигна към очите си.

– Какво ти казах! Ето, вратата се отваря и тя влиза, миличка и сладка като вожд на канибалско племе.

Карлсон закудкудяка от възторг:

– Ах, как кокорича очи! Къде е Дребосъчето? Ами ако е паднал от прозореца?

Изглежда, че госпожица Рог наистина бе помислила това, защото се втурна ужасена към прозореца. На Дребосъчето чак му дожаля за нея. Тя се наведе навън и погледна към улицата, сякаш очакваше да види момчето долу.

– Не, няма го на улицата – рече Карлсон, – неприятна изненада, а?

Госпожица Рог изглеждаше поуспокоена. Тя пак тръгна из стаята.

– Сега започва да търси – съобщи Карлсон – в леглото,... зад масата ... под леглото, ха, ха, ха... а сега дори се пъха в гардероба, сигурно смята, че си се свил там на топка и плачеш.

Карлсон отново изкудкудяка.

– Време е да я поразиграем – рече той.

– Но как? – учуди се Дребосъчето.

– Ей така – отвърна Карлсон и преди Дребосъчето да каже гък, Карлсон вече бръмчеше с него през улицата и го метна в стаята му.

– Хопала, тралала, Дребосъче, бъди любезен с Носорога! – рече той и отлетя.

Според Дребосъчето, това не беше особено добър начин на разиграване. Но нали беше обещал да помага с каквото може! Затова тихомълком се промъкна до масата, седна и разтвори сметанката. Чуваше как

госпожица Рог тършува в гардероба. Изпълнен с напрежение, той я очакваше да излезе оттам.

И тя излезе. Първото нещо, което зърна, беше Дребосъчето. Така се стъписа, че отстъпи заднешком и се блъсна във вратата на гардероба. Закова се там с поглед, втренчен в момчето. После примигна няколко пъти, сякаш искаше да провери дали не я мамят очите.

– Къде, за бога, се беше скрил? – попита тя най-сетне.

Дребосъчето вдигна невинен поглед от сметанката:

– Изобщо не съм се крил. Седя и си решавам задачи. Откъде да знам, че искате да си играем на жмичка. Но моля... влезте пак в гардероба и аз на драго сърце ще започна да търся.

На това госпожица Рог не отговори нищо. Постоя известно време, без да продума, като размишляваше.

– Дали пък не се разболявам? – измърмори тя. – Толкова чудновати неща стават в тази къща.

В този миг Дребосъчето чу как някой предпазливо заключи вратата отвън. Момчето прихна. Очевидно най-добрият укротител на носорози в целия свят бе влязъл през кухненския прозорец, за да накара Носорога да разбере как се чувства човек, когато го заключават.

Госпожица Рог не забеляза нищо. Тя стоеше неподвижно и изглеждаше умислена. Накрая каза:

– Чудна работа! Е, сега можеш да излезеш навън и да си поиграеш, докато аз приготвя вечерята.

– Благодаря, много мило от ваша страна – рече Дребосъчето. – Значи сега няма повече да стоя заключен?

– Не, няма – потвърди госпожица Рог и тръгна към вратата. Тя хвана бравата и я натисна веднъж, два пъти. Но вратата не искаше да се отвори. Тогава тя се нахвърли върху нея с цялата си тежест. И това не помогна. Вратата беше и си оставаше затворена.

Госпожица Рог нададе вой.

– Кой е заключил вратата? – изпищя тя.

– Ами сигурно вие самата – обади се Дребосъчето.

Госпожица Рог изсумтя:

– Глупости! Как може вратата да е заключена отвън, когато аз съм вътре!

– Откъде да знам – отвърна Дребосъчето.

– Да не би да са Босе и Бетан? – чудеше се госпожица Рог.

– Не, те са още на училище – увери я Дребосъчето.

При тези думи госпожица Рог се отпусна тежко на един стол.

– Знаеш ли какво си мисля? – рече тя. – Според мен, в тази къща има призрак.

Дребосъчето кимна. Ах, чудесно би било, ако госпожица Рог помисли Карлсон за призрак, и тогава може би ще се махне оттук. Защото надали би останала в дом, където има привидения.

– Боите ли се от призраци, госпожице Рог? – попита Дребосъчето.

– Напротив – отвърна госпожица Рог. – Радвам им се! Помисли си само, сега може би и аз ще се появя по телевизията! Знаеш ли, предават една серия, в която различни хора разказват за свои срещи с призраци, а това, което преживях тук само за един ден, е достатъчно за десет телевизионни програми.

Госпожица Рог изглеждаше доволна от себе си.

– Да знаеш само как ще се ядоса сестра ми Фрида: Защото Фрида я показваха по телевизията и тя разказва за всички призраци, които е виждала, за всички призрачни гласове, които е чувала, и за какво ли не още. Но вече ще има много здраве.

– А вие чували ли сте гласове на привидения? – попита Дребосъчето.

– Да. Не си ли спомняш онова мучене през прозореца, когато изчезнаха кифличките? Ще се опитам да го имитирам в телевизионното предаване, та хората да имат представа как прозвуча.

И госпожица Рог нададе такъв рев, че Дребосъчето подскочи високо от стола, на който бе седнал.

– Приблизително тъй беше – заяви доволно госпожица Рог. В този миг пред прозореца се разнесе още по-грозно мучене и тя пребледня.

– Отговаря ми – прошепна тя. – Призракът ми отговаря. Ще разкажа за това по телевизията. Ах, мамо мила, как ще се ядоса Фрида!

И тя разказа на Дребосъчето как се хвалела Фрида по телевизията със своите призрачни видения.

– Ако й вярва човек, то целият Васастан⁴ гъмжи от призраци и повечето от тях са избрали за свърталище нашата квартира, но не моята стая, а само тази на Фрида. Представи си, една вечер се появила някаква призрачна ръка и написала на стената предупреждение за Фрида! А тя наистина имаше нужда от такова нещо – заяви госпожица Рог.

– Какво беше това предупреждение? – попита Дребосъчето.

Госпожица Рог се замисли.

– Чакай да си спомня... а, да – ето какво пишеше там: „Пази се! В

4. Квартал в Стокхолм. – Б. пр.

твоите безгранично кратки дни би трябвало да има повече смисъл!“

Дребосъчето нямаше вид да е проумял тези думи и си го призна. Госпожица Рог трябваше да му ги разтълкува:

– То беше предупреждение към Фрида да се промени и да започне по-разумен живот, без толкова глупости и щуротии.

– А тя промени ли се? – заинтересува се Дребосъчето.

Госпожица Рог изсумтя:

– Не, според мен, съвсем не. Продължава да се хвали и се смята за кой-знае каква телевизионна звезда, макар че е участвувала един-единствен път. Но сега вече знам кой ще я натика в дън земя.

Госпожица Рог потри ръце. Толкова много се радваше, че най-сетне ще възтържествува над Фрида, та вече не даваше и пет пари, загдето стои заключена в стаята на Дребосъчето. Седеше си много доволна и сравняваше виденията на Фрида със своите собствени, чак докато Босе се върна от училище.

Тогава Дребосъчето се провикна:

– Ела да отвориш вратата! Заключен съм тук с Носо... с госпожица Рог!

Босе отвори и остана много изненадан.

– Хубава работа! Кой ви е заключил тук? – попита той.

Лицето на госпожица Рог придоби потаен израз.

– За това някой път ще научиш от телевизията.

После се разбърза да приготви вечерята и пое с широки крачки към кухнята.

В следния миг оттам се разнесе страшен вик. Дребосъчето хукна нататък.

Госпожица Рог седеше на един стол още по-бледа отпреди и безмълвно сочеше към стената.

Не само към Фрида се отправяха предупреждения, писани от призрачна ръка. Подобно предизвестие бе получила и госпожица Рог. Надраскано беше на стената с големи, разкривени букви и се виждаше отдалеч.

ПАЗИ СЕ!
В ТВОИТЕ
БЕЗСРАМНО
СКЪПИ КИФЛИЧКИ БИ
ТРЕБВАЛО ДА ИМА
ПОВЕЧЕ КАМЕЛА!

КАРЛСОН И ТЕЛЕВИЗИОННИЯТ БУРКАН

Бащата се върна за вечеря с още една неприятна вест.

– Горкички дечица! Изглежда, че няколко дни ще трябва да се оправяте съвсем сами. Неочаквано ми се налага да замина със самолет за Лондон по работа. Смятате ли, че това може да стане?

– Как да не може – рече Дребосъчето, – стига да не застанеш точно под перките.

Бащата се разсмя:

– Аз имах предвид дали ще се справите сами в къщи без мен и без мама.

Босе и Бетан заявиха, че всичко щяло да мине чудесно. Дори щяло да бъде доста забавно да останат веднъж без родители, реши Бетан.

– Но помислете си за Дребосъчето – напомни бащата.

Бетан нежно поглади братчето си по русия перчем.

– Ще му бъда като майчица – увери го тя. Но бащата като че не й хвана много вяра, а Дребосъчето още по-малко.

– Ти вечно хойкаш с разни хлапаци тъкмо когато човек има най-много нужда от тебе – промърмори той.

Босе се опита да го утеши:

– Тогава имаш мен!

– Да, на спортната площадка в Йостермалм⁵ – възрази Дребосъчето.

Босе се засмя:

– Е, остава само Носорога. Тя поне не хойка с хлапаци и не рита топка.

– Да, за съжаление – въздъхна Дребосъчето.

Той седеше и се опитваше да определи колко много ненавижда госпожица Рог. Но тогава усети нещо странно: той вече не й се сърдеше. Ни най-малко не й се сърдеше. Дребосъчето се стъписа. Как бе станало това? Нима е необходимо да останеш два часа заключен с някого, за да свикнеш да го понасяш? Не можеше да се каже, че внезапно е обикнал госпожица Рог – съвсем не. Но тя му се струваше някак по-човечна. Горката, беше принудена да живее заедно с онази Фрида! Дребосъчето знаеше добре какво значи да имаш досадна сестра. И все пак Бетан никога не се бе хвалила по телевизията с разни привидения както Фрида.

– Не искам да оставате сами нощно време – каза бащата. – Най-

5. Квартал в Стокхолм – Б. пр.

добре да попитам госпожица Рог дали не би се съгласила да спи тук, докато ме няма.

– Значи сега трябва да я търпя и денем, и нощем – изохка Дребосьчето. Но вътре в себе си бе убеден, че няма да е зле някой да ги наглежда, пък бил той дори само някакъв си Носорог.

Госпожица Рог склони на драго сърце да дойде да живее при децата. Когато остана насаме с Дребосьчето, тя му обясни защо:

– Призраците витаят най-много нощем, нали разбираш? И сега ще събера материал за такава телевизионна програма, че Фрида да падне от стола, когато ме види на екрана.

Дребосьчето се разтревожи. Ами ако госпожица Рог започне да мъкне в къщата им най-различни хора от телевизията, докато баща им го няма, и ако някой от тях случайно зърне Карлсон?! Олеле, тогава положително щяха да го снимат, въпреки че не е никакъв призрак, а само един Карлсон. Тогава – край на домашното спокойствие, за което майка му и баща му толкова милееха. Дребосьчето реши, че трябва да предупреди Карлсон и да го помоли да се пази.

Той успя да стори това едва на следната вечер. Тогава беше останал сам в къщи. Баща му вече бе заминал за Лондон, Босе и Бетан бяха излезли, всеки накъдето го теглеше, а госпожица Рог бе отишла да наобиколи Фрида в дома им на улица „Фрей“, за да я пита не е ли виждала напоследък някой и друг призрак.

– Няма да се бавя – каза тя на Дребосьчето, когато тръгваше. – Пък ако в това време се появят призраци, покани ги да седнат и да ме почакаат, ха-ха-ха!

Госпожица Рог рядко се шегуваше и почти никога не се смееше. Когато понякога го правеше, човек ѝ беше благодарен, че все пак това става рядко. Но точно сега бе особено въодушевена. Дребосьчето продължаваше да чува смеха ѝ по стълбите. Той отекваше между стените.

Щом като тя излезе, Карлсон влетя през прозореца.

– Хопала, тралала, Дребосьче, какво ще правим сега? – попита той. – Да имаш някоя парна машина, която да вдигнем във въздуха, или някой Носорог, когото да нервираме – не е важно какво ще правим, но искам да ми е весело, инак няма да играя!

– Може да гледаме телевизия – предложи Дребосьчето...

И представете си, тогава се оказа, че Карлсон си няма понятие какво е това телевизия! През живота си не беше виждал телевизионен апарат. Дребосьчето го заведе в дневната и гордо му посочи хубавия нов телевизор с 57-сантиметров екран.

– Я виж!

– Що за буркан е това? – попита Карлсон.

– Това не е никакъв буркан, а телевизор – обясни му Дребосъчето.

– Какво държите в такива буркани? – заинтересува се Карлсон. –

Кифлички ли?

Дребосъчето се засмя.

– И този път не позна! Сега ще видиш.

Той включи апарата и след малко на екрана изникна един чичко, който обясняваше какво ще бъде времето в северната част на Норланд⁶.

Очите на Карлсон се ококориха от почуда.

– Как сте го вкарали в буркана?

Дребосъчето се заливаше от смях.

– Ха сети се де! Въмъкнал се е там, когато е бил малък, ясно ли ти е?

– За какво ви служи? – поиска да узнае Карлсон.

– Уф, не разбираш ли, че се шегувам – каза Дребосъчето, – изобщо не се е въмъквал вътре, когато е бил малък, и не ни служи за нищо. Просто си е там, не схващаш ли, и разправя какво ще бъде времето утре. Защото този чичо се занимава с предсказване на времето, ясно ли ти е?

Карлсон се изкиска.

– Значи си имате специално човече, напъхано в буркан, само за да ви казва какво ще бъде времето утре!... Ха, ще видите вие! И мен можеш да питаш за това... ще има гръмотевици, дъжд, градушка, буря и земетресение, доволен ли си сега?

– По целия Норландски бряг през утрешния ден ще има буря и дъжд – съобщи човекът от телевизионния екран.

Карлсон се изсмя от възторг.

– Какво ти казах... буря и дъжд!

Той се приближи до телевизора и притисна носа си в носа на говорителя.

– И земетресение – да не го пропуснеш! Горките норландци, какво време ги чака! Но все пак нека се радват, че изобщо имат някакво време. Я си представи, че може да останат съвсем без време!

Той дружески потупа чичкото на екрана.

– Какво приятно човече – каза Карлсон. – По-малко от мен. Това ми харесва.

После коленичи и започна да разглежда долната страна на апарата.

– Откъде всъщност се е въмъкнал вътре?

6. Северна шведска провинция – Б. пр.

Дребосъчето се опита да му обясни, че това на екрана е само картина, а не жив човек, но тогава Карлсон почти се разсърди.

– Тия ги разправяй на старата ми шапка, глупчо такъв! Нали го виждам как мърда! Ами времето в северната част на Норянд, а? Да не би умрели хора да си говорят за него?

Дребосъчето не разбираше много от телевизия, но положи големи усилия да обясни тази работа на Карлсон. А между другото искаше и да го предупреди за онази опасност.

– Трябва да знаеш, че и на госпожица Рог много ѝ се иска да се появи по телевизията – подхвана той, но Карлсон избухна в гръмък смях.

– Носорогът в такова бурканче? Тази огромна буца! Та тя ще трябва да се прегъне на четири!

Дребосъчето въздъхна. Карлсон явно не бе схванал нищо. Трябваше да започне всичко отначало. Положението му се стори безнадеждно, но най-сетне все пак успя да накара Карлсон да проумее донякъде по какъв чудноват начин работи телевизионната уредба. Дребосъчето му обясни, че госпожица Рог няма нужда наистина да се вмъква в телевизора, а може да си седи спокойно и кротко на много километри от него и въпреки това човек ще я види на екрана жива-живеничка.

– Жив-живеничък Носорог... Ах, какъв ужас! – потръпна Карлсон. – По-добре изхвърлете буркана или го заменете с друг, в който има кифлички, ще имате по-голяма полза.

Точно тогава на екрана се появи красива говорителка. Тя се усмихна много миличко и Карлсон се ококори.

– Но, разбира се, кифличките в такъв случай ще трябва да са много вкусни – добави той. – Защото виждам, че този буркан предлага повече, отколкото се забелязва на пръв поглед.

Говорителката продължи да се усмихва на Карлсон и той ѝ отговори с усмивка. В същото време той мушна Дребосъчето в ребрата.

– Я виж тази сладурана! Тя ме хареса ... защото вижда, че съм един красив, много умен и прилично дебел мъж в разцвета на своите сили.

Внезапно говорителката изчезна. Вместо нея се появиха двама сериозни и грозни господа, които говореха ли, говореха. Това не се понрави на Карлсон. Той започна, да върти всички копчета по телевизионния апарат.

– Недей да правиш така! – каза Дребосъчето.

– Ще го правя, защото искам да си извъртя пак малката сладурана – заяви Карлсон.

Той въртеше лудешки, но говорителката не се върна. Само дето

грозните господа погрозняха още повече. Краката им станаха съвсем, съвсем късички, а челата – високи, високи. Карлсон много им се смя. Доста дълго време той се забавляваше с това ту да изключва, ту да включва апарата.

– Човечетата идват и си отиват, както аз си искам – каза той доволен.

Двамата господа се скъсваха да приказват, щом Карлсон им даваше тази възможност.

– Моето мнение е следното ... – рече единият.

– Хич не ме интересува твоето мнение – прекъсна го Карлсон. – Върви си у дома да спиш!

Той изключи телевизора с трясък и блажено се разсмя.

– Помисли си само как ли се ядосва той чичко, загдето не може да си каже следното мнение!

Но Карлсон се бе наситил на телевизора и пожела да се забавлява с нещо друго.

– Къде е Носорога? Доведи я тук, за да я фигурирам.

– Да я фигурираш?... Как ще направиш това? – попита обезпокоено Дребосъчето.

– Има три начина за укротяване на Носорози – обясни Карлсон: – човек може да ги гнервира, да ги разиграва или да ги фигурира. Всъщност и трите са едно и също нещо, но фигурирането като че ли най-много прилича на ръкопашен бой.

Дребосъчето се разтревожи още повече. Ами ако Карлсон се хвърли в ръкопашен бой с госпожица Рог, тя ще го види, а нали именно това не биваше да се случи. Дребосъчето трябваше да бди над своя приятел, докато ги няма майка му и баща му, колкото и трудна да бе тази задача. Налагаше се някак да спласи Карлсон, та самият той благоразумно да избягва срещите с госпожица Рог. Дребосъчето поразмисли, сетне лукаво подхвана:

– Слушай, Карлсон, ти нали не искаш да се появиш в телевизията?

Карлсон рязко поклати глава:

– Какво, в тоя буркан ли? Аз? Не! Поне докато съм здрав и способен да се защитавам.

Но сетне се позамисли:

– Освен... ако съм заедно с онази малка сладурана!

Дребосъчето заяви решително, че Карлсон не трябва изобщо да си въобразява подобно нещо. О, не – ако се появи по телевизията, то ще бъде само заедно с Носорога.

Карлсон подскочи.

– Носорога и аз в същия буркан... олеле! Ако още не е имало земетресение в Северен Норланд, тогава вече ще има, запиши си го! Как можа да измислиш такава небивалица?

Тогава Дребосъчето му разказа всичко относно предаването за призраци, което госпожица Рог възнамеряваше да изнесе по телевизията, за да накара Фрида да падне от стола.

– А Носорогицата виждала ли е някога призраци? – попита Карлсон.

– Не е виждала – уточни Дребосъчето. – Но чу как някой измуча пред прозореца. Тя мисли, че ти си призрак.

И Дребосъчето обясни подробно как стои работата с Фрида, Носорога, Карлсон и телевизията, но ако предполагаше, че с това ще уплаши Карлсон, много се бе излъгал. Карлсон започна да се пляска по колената и зацвили от удоволствие. Когато се нацвили, той тупна Дребосъчето по гърба.

– Пази грижливо Носорога! Това е най-ценната мебел във вашата къща. Много я пази! Защото сега вече ще започнем наистина да се забавляваме.

– Но как? – попита Дребосъчето, обзет от опасения.

– Хой! – извика Карлсон. – Не само Фрида ще падне от стола! Дръжте се всички носорози и телевизионни чичковци, та да видите сега кой идва с пълна пара!

Дребосъчето още повече се разтревожи.

– Кой идва с пълна пара?

– Малкото призраче от Васастан – изписка Карлсон. – Хой, хой!

Тогава Дребосъчето вдигна ръце от него. Беше го предупредил и се бе постарал да изпълни волята на баща си и майка си. Сега нека се изпълни волята на Карлсон. Всъщност винаги така ставаше. Нека Карлсон да гнервира, да витае като призрак и да фигурира колкото си ще, Дребосъчето не смяташе да го възпира повече. И след като взе решение, той почувствува, че тази работа може да се окаже забавна. Спомни си как веднъж, преди време, Карлсон се направи на призрак и изплаши крадците, които искаха да отгъкнат домакинските пари на майка му и всички сребърни прибори. Карлсон също не бе забравил този случай.

– Помниш ли колко беше весело? А къде ми е костюмът на призрак, с който бях тогава?

Дребосъчето трябваше да признае, че майка му го бе взела. Тогава доста се беше ядосала за съсипания чаршаф. Но след това закърпи

дупките и превърна костюма на призрак отново в чаршаф.

Карлсон изсумтя, когато чу това.

– Подобна алчност може да ме изкара от кожата. Едно нещо не може да има човек в тази къща, което да му го оставите на мира.

Той се тръсна на стола и се нацупи.

– Щом е така, няма да играя! Може сами да си търсите призраци!

Но после се втурна към шкафа за бельо и отвори вратата му.

За щастие тук имаше още чаршафи.

Той придърпа един от най-хубавите ленени чаршафи на майка му, но тогава довтаса Дребосъчето.

– О, не, не, не този! Остави... тук има стари, негодни чаршафи, и те могат да послужат.

Карлсон изглеждаше недоволен.

– Стари негодни чаршафи! Според мен, Призрачето от Васастан би трябвало да има хубаво неделно облекло. Не, моля ... Тази къща и без това не е от най-изисканите... Дай насам парцалите!

Дребосъчето изрови два скъсани чаршафа и ги подаде на Карлсон.

– Ако ги съшиеш, може да стане костюм за призрак – посъветва го той.

Карлсон стоеше мрачен, притиснал чаршафите към гърдите си.

– Ако аз ги съшия? Искаш да кажеш, ако ти ги съшиеш. Ела, ще хвъркнем горе в моята къщичка, та да не ни се изтърси Носорога точно в разгара на шиенето.

В продължение на цял час Дребосъчето седеше горе у Карлсон и шиеше дреха за призрак. В час по ръчен труд в училище бяха го учили да шие „прав“ бод, „зад игла“ и „кръстчета“, но никой не го бе учил как да прави костюм за призрак от два скъсани чаршафа. Трябваше сам да го измисли. Помоли плахо Карлсон за помощ.

– Можеше поне да го скроиш – каза Дребосъчето.

Карлсон тръсна глава:

– Ако трябва да скроя нещо, то ще бъде номер на майка ти. Как бих искал да й скроя нещо! Толкова ли беше необходимо да ми взема костюма за призрак! Затова е съвсем справедливо и правилно ти да ми ушиеш нов. Хващай се на работа и недей да хленчиш.

Освен това Карлсон изтъкна, че нямал никакво време да шие, защото трябвало да нарисува една картина, и то веднага.

– Такива неща се правят, когато на човек му дойде вдъхновение, разбираш ли, а то току-що ми дойде. Нещо в мен рече „пълък“ и това беше вдъхновението.

Дребосъчето не знаеше какво представлява вдъхновението, но Карлсон му обясни, че било нещо като болест, която се загнездвала във всички художници и те вече искали само да рисуват и да рисуват, и да рисуват, вместо да шият дрехи за призраци.

А Дребосъчето седеше върху дърводелския тезгях, кръстосал крака по турски, като истински шивач, и шиеше и тропосваше, докато самият Карлсон, сгушен край огнището, рисуваше своята картина. През прозореца се виждаше черната нощ, но в къщичката на Карлсон бе светло и уютно. Газената лампа светеше, а в огнището пламтяха дърва.

– Надявам се, че си бил прилежен и усърден в часовете по ръчен труд – обади се Карлсон. – Защото непременно искам призрачният ми костюм да е хубав. Ще ми се да има малко фестони около вратната извивка или наборчета.

Дребосъчето не отговори. Той шиеше ли шиеше, огънят бумтеше, а Карлсон рисуваше.

– Всъщност какво рисуваш? – попита Дребосъчето.

– Ще го видиш, когато е готово – отвърна Карлсон.

Накрая Дребосъчето беше измайсторил костюм за призрак, който му се видя съвсем подходящ. Карлсон го изпробва и остана много доволен. Той литна и направи няколко кръгчета из стаята, за да се поперчи.

Дребосъчето потръпна. Карлсон му се стори ужасяващ. Същински призрак. Бедната госпожица Пог! Беше си пожелала призраци и ето че щеше да ѝ се появи един, който би могъл да изплаши и дявола.

– Сега Носорога може вече да изпрати съобщение на чичковците от телевизията – заяви Карлсон. – Защото скоро ще се появи Призрачето от Васастан – моторизирано, диво и красиво, и ужасно, ужасно опасно.

Карлсон полетя из стаята и доволно кудкудякаше. Картината му повече не го интересуваше. Дребосъчето отиде да види какво бе нарисувал.

Най-долу до рамката пишеше: „Портрет на моите зайци“. Но всъщност Карлсон бе изобразил едно малко червено животинче, което приличаше най-много на лисица.

– Това не е ли лисица? – попита Дребосъчето.

Карлсон се спусна надолу и кацна до него. Наклони глава и се взря в картината си.

– Лисица е, разбира се, няма съмнение, че това е лисица, нарисувана от най-добрия художник на лисици в целия свят.

– Да, но... – недоумяваше Дребосъчето – „Портрет на моите зайци“... Къде са ти зайците?

– В търбуха на лисицата – отвърна Карлсон.

ЗВЪНЧЕВАТА ИНСТАЛАЦИЯ НА КАРЛСОН

На другата сутрин Босе и Бетан се събудиха с някакви странни червени обриви по тялото.

– Скарлатина! – заяви госпожица Рог, след като ги огледа. Същото потвърди и лекарят, когото тя извика:

– Скарлатина! Марш в инфекциозната болница!

После посочи Дребосъчето.

– А това момче засега да се държи под карантина.

Дребосъчето се разплака. Той не искаше да бъде държан под карантина. Не че знаеше какво значи това, но му звучеше страшно.

– Е, де! – каза Босе, когато лекарят си отиде. – Това просто ще рече, че ще се отървеш за известно време от училище и че не бива да се събиращ с други деца. Заради заразата, разбираш ли?

Бетан лежеше в кревата си с насълзени очи.

– Горкото Дребосъче! – каза тя. – Колко самотен ще бъдеш! Дали не трябва да се обадим на мама?

Но госпожица Рог не искаше и да чуе за подобно нещо.

– По никакъв начин! Госпожа Свантесон има нужда от спокойствие и почивка. Помнете, че и тя е болна. Аз ще се грижа за него!

Тя кимна с глава към Дребосъчето, който стоеше до леглото на Бетан, облян в сълзи.

После не остана много време за разговори, защото пристигна линейката, за да вземе Босе и Бетан. Дребосъчето плачеше. Той наистина понякога се сърдеше на брат си и на сестра си, но всъщност много ги обичаше и му беше страшно тъжно, че трябва да постъпят в болница.

– Хайде, Дребосъче, доскоро! – извика Босе, докато санитарите го отнасяха.

– Довиждане, любимо мое момченце, не плачи! Сигурно скоро ще се върнем! – успокояваше го Бетан.

Дребосъчето ревна с пълен глас.

– Така си мислите! Ами ако умрете там? Госпожица Рог после му се скара. Как можеше да бъде толкова глупав и да смята, че от скарлатина се умира!

Тогава Дребосъчето се прибра в стаята си. Там беше неговият Бимбо и той го взе в обятията си.

– Сега само ти ми остана – проплака Дребосъчето и притисна

Бимбо към себе си. – И Карлсон, разбира се.

Бимбо, изглежда, разбра, че Дребосъчето е тъжен. Близна го по лицето, сякаш искаше да каже:

– Да, нали все пак имаш поне мен. И Карлсон.

Дребосъчето седя дълго време така и си мислеше колко е хубаво, дето Бимбо съществува. Но все пак тъкмо тогава много се затъжи за майка си. Спомни си, че беше обещал да ѝ пише, и реши да го стори веднага.

„Мила мамо, нашето семейство май че окончателно се сфърши. Босе и Бетан имат скърлътина и са в полницата а мене държат подкарантина. То не поли но май и аз ште пипна скърлътина и татко е в Лондон ако въобще е жив макар да не съм чул да е полен но сигорно ште се разполее щото фсички останали се разполяха. Мъчно ми е за тебе как си ти фпрочем много ли си полна! Стана една работа с Карлсон, дето трябва да ти я кажа, ама няма щото само ште се растревожииш а ти имаш нужда от спокойствие и почифка казва Носорога а тя не е полна нито пък Карлсон макар че скоро ште се располеят. Довиж мила мамо, почивай в мир!“

– Повече няма да пиша – обясни Дребосъчето на Бимбо, – защото все пак не искам да я плаша.

Сетне отиде до прозореца и позвъни на Карлсон да дойде. Да, наистина позвъни. Работата беше там, че снощи Карлсон бе направил нещо извънредно хитроумно. Прокара звънчева инсталация между своята къщичка на покрива и стаята на Дребосъчето.

– Призраците не могат да бродят наслуки – заяви той. – Но сега Карлсон е изобретил най-съвършената звънчева инсталация на целия свят, така че ще можеш за позвъниш и да поръчаш появяване на призрак, точно когато Носорога е седнал на подходящо място и дебне в нощта, за да зърне моята малка, но ужасна особа.

Звънчевата инсталация се състоеше от говежди хлопатар, закрепен под стряхата на Карлсон, и една връв, която се спускаше от хлопатара до прозореца на Дребосъчето.

– Дърпаш връвта – обясни Карлсон, – звънецът горе дрънчи, в миг пристига Призрачето от Васастан и Носорога се тръшва в несвят. Не е

ли чудесно?

Дребосъчето също беше на мнение, че това е чудесно. И то не само заради номера с призрака. Дотогава все трябваше да седи и да чака ли чака, докато Карлсон благоволи да го посети. Сега можеше да му позвъни да дойде, щом почувствува нужда да си поговори с него.

А тъкмо сега Дребосъчето усети, че трябва да говори с Карлсон. Той задърпа връвта с все сили и чу как хлопатарът оглася горе покрива. Скоро долови и бръмченето на познатия мотор, но когато Карлсон влезе през прозореца, изглеждаше сънен и доста кисел.

– Да не си въобразяваш, че тази работа е замислена като един вид будилник, а? – рече той троснато.

– О, извинявай – смути се Дребосъчето, – да не би да спеше?

– Трябваше да ме питаш, преди да ме събудиш. Ти, който вечно спиш като търтей, нямаш представа какво ни е на нас, клетниците, които почти никога не можем да мигнем. Когато някой път ни се случи да задремем, бихме могли поне да очакваме, че нашите приятели ще кротуват, притаили дъх, вместо да бият камбани, сякаш е избухнал пожар.

– Толкова лошо ли спиш? – учуди се Дребосъчето.

Карлсон кимна намусено:

– Да, представи си.

„Колко е тъжно да чуеш подобно нещо“, помисли си Дребосъчето.

– Искрено те съжалявам... Нима сънят ти наистина е толкова недостатъчен?

– Свръхнедостатъчен! – заяви Карлсон. – Тоест, нощем всъщност спя като заклан, също и до късно сутрин, но най-страшно е следобед – тогава само лежа и се мятam.

Той постоя малко, без да продума, сякаш страдаше за своето безсъние, но след това погледът му зашари из стаята.

– Може би някое малко подаръче ще успее да разсее Мъката ми, загдето ме разбуди.

Дребосъчето не искаше Карлсон да тъгува и започна да рови из вещите си.

– Искаш ли устната ми Хармоника?

Карлсон я грабна.

– Да, винаги съм искал да притежавам музикален инструмент. Благодаря, ще я взема, защото ти сигурно нямаш контрабас, нали?

Той залепи устни на хармоничката и нададе няколко смразяващи тона. Сетне се обърна към Дребосъчето с блеснали очи.

– Чу ли, веднага измислих мелодия? Тя се нарича „Жалбата на

Призрачето“.

Тогава Дребосъчето отбеляза, че подобни жалостиви напеви са напълно подходящи за тази къща, в която всички са болни, и разказа на Карлсон за скарлатината.

– Помисли си само колко е жалко за Босе и Бетан! – завърши той.

Но Карлсон възрази, че скарлатината била суета и не си заслужава да ѝ обръща внимание. При това било чудесно, дето Босе и Бетан ще бъдат в инфекциозната болница, когато започне великото бродене на призраците.

Едва бе изрекъл това, и Дребосъчето подскочи от уплаха. Той чу стъпките на госпожица Рог пред вратата и се досети, че тя всеки момент ще нахълта в стаята му. Карлсон също разбра, че работата е спешна. С един скок се хвърли на пода и пропъзля под кревата на Дребосъчето, където се сви на малко кълбце. Дребосъчето бързо седна на леглото и метна хавлията си върху коленете, та полите ѝ да висят и да прикриват Карлсон, доколкото е възможно.

В същия миг вратата се отвори и госпожица Рог влезе в стаята с метла и лопата в ръце.

– Реших да почистя тук – рече тя, – затова иди в кухнята, докато свърша!

Дребосъчето така се притесни, че по челото му изби пот.

– Не, не искам – заяви той. – Аз ще си стоя тук, защото съм под карантина.

Госпожица Рог го изгледа сърдито.

– Знаеш ли какво има под леглото ти? – попита тя. Дребосъчето се изчерви. Дали тя вече беше забелязала Карлсон?

– Под... под леглото ми няма нищо – заекна той.

– Ами ако има? – не отстъпваше госпожица Рог. – Там са се събрали големи валма прах, които смятам да измета. Премести се!

Дребосъчето просто побесня.

– Не, ще си седя тук под карантина – извика той.

Тогава госпожица Рог започна да мете другия край на стаята и да мърмори:

– Стой там, щом толкова искаш, докато свърша тук! Но после ще бъдеш тъй любезен да стоиш под карантина в някой друг ъгъл, упорито хлапе такова!

Дребосъчето загриза ноктите си и се замисли. Вай, вай, какво ли ще стане сега? Но внезапно момчето трепна и се разкиска. Карлсон го гъделичкаше под свивката на коляното, а Дребосъчето имаше ужасен гъдел.

Госпожица Рог му метна свиреп поглед.

– Аха-ха весело ти е на тебе, макар че майка ти, брат ти и сестра ти лежат болни и се мъчат! Изглежда, че някои хора твърде бързо се утешават.

Дребосъчето почувствува отново как Карлсон го гъделичка по свивката на коляното и се изкикоти тъй бурно, че едва не падна от леглото.

– Мога ли да узная какво ти е чак толкова смешно? – попита кисело госпожица Рог.

– Хи, хи – хилеше се Дребосъчето, – сетих се за една весела история... – и той се напрегна да си припомни някакъв виц.

– Знаете ли я тая за бика, който подгонил един кон и конят така се уплашил, че се покатерил на едно дърво.?

Босе обичаше да разказва тази история, но Дребосъчето никога не се смееше, защото му ставаше мъчно за клетия кон, дето трябвало да се покатери на дървото.

Госпожица Рог също не се разсмя.

– Я не разправяй врели-некипели! Много добре знаеш, че конете не могат да се катерят по дървета.

– Разбира се, че не могат – съгласи се Дребосъчето, точно както отговаряше и Босе, – но нали подире му тичал разгневеният бик и какво друго, по дяволите, би могъл да направи?

Босе твърдеше, че е позволено да се казва „по дяволите“, щом се разправя виц, в който се употребява този израз. Но госпожица Рог беше на друго мнение. Тя погледна с отвращение към Дребосъчето.

– Седиш си ти тук и се смееш, и ругаеш, а майка ти, брат ти и сестра ти боледуват и се мъчат. Просто съм изненадана ...

Точно тук излиянието ѝ бе прекъснато. Изпод леглото внезапно се разнесе „Жалбата на Призрачето“ – само няколко кратки, пронизителни звуци, но достатъчни, за да накарат госпожица Рог да подскочи.

– Какво, за бога, беше това?

– Нямам представа – каза Дребосъчето.

Затова пък госпожица Рог имаше твърде ясна представа.

– Това бяха звуци от оня свят, абсолютно съм убедена.

– От оня свят какво значи това? – попита Дребосъчето.

– От света на призраците – обясни госпожица Рог. – В тази стая сме само ти и аз, а нито един от нас двамата не може да издаде подобни звуци. Това не беше човешки глас, а призракен. Нима не чу... Звучеше като повик на душа, изпаднала в беда!

Тя погледна Дребосъчето с широко разтворени очи.

– Всемиловичи боже, крайно време е вече да пиша на онези от телевизията.

Тя захвърли метлата и лопатата и седна пред масата на Дребосъчето. Там намери писалка и лист хартия. Дълго време писа неуморно. Сетне прочете на Дребосъчето своето послание.

– Слушай сега какво съм написала!

До Шведското радио и телевизия. Моята сестра Фрида Рог участвуваше във вашата поредица предавания за духове и призраци. Според мен, това не беше кой знае колко сполучливо предаване, а Фрида нека си мисли каквото си ще. Трябва да се стремите към качество, а това не е възможно. Защото сега аз попаднах в една къща – истинско свърталище на призраци, и тук прилагам сплък на моите преживелици с тях:

1. Странни звуци пред прозореца, наподобяващи на мучене, но не беше крава, тъй като живеем на четвъртия етаж, а нещо просто си мучеше.

2. Разни вещи изчезват загадъчно, като например кифлички и малки заключени момченца.

3. Врати се заключват от външната страна, докато аз се намирам от вътрешната – обяснете ми това, ако можете!

4. Ужасен призрачен глас на стената в кухнята.

5. Внезапна траурна музика по време на чистене. На човек може да му се доплаче от нея.

Елате веднага, защото това може да стане програма, за която ще се говори.

С уважение:

Хилдур Рог

PS. Как пък ви хрумна да поканите в телевизията именно Фрида?

След това госпожица Рог хукна навън да пусне своето писмо. Дребосъчето погледна надолу към Карлсон. Той си лежеше под кревата с искрящи очи, но сега изпълзя оттам – весел и доволен.

– Хой! – извика той. – Почакай само до довечера, когато се стъмни. Тогава Носорога действително ще има за какво да пише до телевизията.

Дребосъчето отново се разкиска и погледна нежно към Карлсон.

– Колко е весело да бъдеш под карантина, стига човек да е заедно с теб! – заяви Дребосъчето.

За миг той се сети за Кристер и Гунила, с които обикновено си играеше. Всъщност би трябвало да му е мъчно, дето известно време няма да ги види.

„Но какво значение има това! По-забавно ми е да си играя с Карлсон“ – помисли си Дребосъчето.

Но тъкмо сега Карлсон нямаше повече време да играе. Каза, че трябвало да си отиде в къщи и да поправи своя звукозаглушител.

– Не подобава на Призрачето от Васастан да нахълтва с гръм и трясък като летящо буре, ясно ли ти е? Напротив, всичко трябва да става много тихо, призрачно и страшно, та на Носорога да му настръхне четината.

После Дребосъчето и Карлсон измислиха специална сигнална система за своята звънчева инсталация.

– Ако звъннеш веднъж – рече Карлсон, – това ще рече „Ела веднага“. Ако звъннеш два пъти – „По никакъв начин не идвай“. А три пъти значи: „Как може на света да има човек, който е толкова красив и умен, и прилично дебел, и храбър, и добър във всяко отношение като теб, Карлсон“.

– За това пък защо да ти звъня? – учуди се Дребосъчето.

– Защото човек трябва поне през пет минути да казва любезни и ободрителни неща на своите приятели, а аз не мога да тичам при теб толкова често, нали разбираш?

Дребосъчето погледна замислено Карлсон:

– Аз нали съм ти приятел? Но като че не си спомням ти да си ми казвал на мене подобни неща.

Тогава Карлсон се разсмя:

– Все пак съществува известна разлика, миличък! Ти си просто едно малко глупаво момченце!

Дребосъчето кимна. Той знаеше, че Карлсон има право.

– Но нали поне ме обичаш?

– Да, наистина – увери го Карлсон. – Сам не зная защо, но често разсъждавам по този въпрос следобед, когато ме мъчи безсъницата.

Той потупа Дребосъчето по бузата.

– Разбира се, че те обичам и то все трябва да се дължи на нещо... може би на факта, че ти си толкова различен от мен, нещастно детенце!

Той литна към прозореца и махна ръка за довиждане.

– А ако звъниш, сякаш има пожар – провикна се той, – това ще означава, че или наистина има пожар, или пък: „Сега отново се събудих, миличък Карлсон, вземи една голяма чанта и ела да отнесеш всичките ми играчки ... ще ги получиш само заради това!“

После Карлсон изчезна.

А Бимбо се търколи на пода пред Дребосъчето и така замахаше с опашка, че тя шляпаше по килима. По този начин той показваше колко много се радва на някого и че би искал да му се обърне малко внимание. Дребосъчето легна на пода до него. Тогава Бимбо скочи и се разля от радост. После се сви върху ръката на момчето и притвори очи.

– Ти сигурно си мислиш, че е хубаво, дете не ходя на училище и съм под карантина – каза му Дребосъчето. – Според теб, Бимбо, аз вероятно съм най-добрият в целия свят.

ПРИЗРАЧЕТО ОТ ВАСАСТАН

Дребосъчето прекара един дълъг самотен ден и гореше от нетърпение вечерта да настъпи колкото може по-бързо. Очакваше я почти като вечерта преди Нова година. Поигра си с Бимбо, прелисти марките и реши няколко задачи, за да не изостава от своите съученици. А когато прецени, че Кристер вече се е върнал от училище, обади му се по телефона и му разказа за скарлатината.

– Не мога да идвам на зубкане, защото съм под карантина, разбираш ли?

Според него, това прозвуча много изискано и Кристер очевидно беше на същото мнение, защото онемя.

– Може да го кажеш и на Гунила – заяви Дребосъчето.

– А не ти ли е скучно? – попита Кристер, когато успя отново да проговори.

– Ами! ... – отсече Дребосъчето. – Нали си имам ...

И млъкна. Щеше да каже „Карлсон“, а не биваше заради забраната на баща му. Наистина миналата пролет Кристер и Гунила няколко пъти се срещаха с Карлсон, но това беше преди баща му да нареди, че абсолютно с никого не бива да се говори за Карлсон. А сега Кристер и Гунила сигурно го бяха вече забравили и според Дребосъчето, така беше по-добре.

„Защо той вече си стана мой собствен таен Карлсон“ – помисли Дребосъчето и на бърза ръка се сбогува с Кристер.

– Хайде, дочуване, нямам повече време.

Обядът насаме с госпожица Рог беше доста мрачен, но тя бе опържила чудесни кюфтета. Дребосъчето изяде много. За десерт получи ябълкова пита с ванилов сос. Тогава започна да си мисли, че госпожица Рог може би все пак не е съвсем безнадежден случай.

„Най-хубавото на Носорога е нейната ябълкова пита“, разсъждаваше Дребосъчето, „най-хубавото на ваниловия сос е, че именно аз го ям“.

Въпреки това обяда не беше весел, защото толкова много места край масата останаха празни. На Дребосъчето му беше мъчно за майка му и баща му, за Босе и Бетан, за всеки поединично и за всички заедно. Не, наистина не беше весело, а освен това госпожица Рог през цялото време приказваше за Фрида, а от нея на Дребосъчето вече му ставаше досадно.

Най-сетне настъпи вечерта. Есента бе дошла и се мръкваше рано. Дребосъчето стоеше край своя прозорец, пребледнял от напрежение, и гледаше как звездите блещукат над покривите на къщите. Чакаше. Беше още по-лошо от Нова година. Тогава човек чака само Дядо мраз, а какво беше той в сравнение с Призрачето от Васастан?... Нищо! Дребосъчето нервно загриза ноктите си. Той знаеше, че и Карлсон сега стои някъде на покрива и чака. Госпожица Рог беше в кухнята и киснеше краката си в леген с вода. Тя правеше ежедневната си баня на краката, но беше обещава след това да дойде и да пожелае на Дребосъчето лека нощ. Тогава беше моментът да дръпне звънеца. И после ... Всемиловичи боже, както казваше госпожица Рог... о, всемиловичи боже, колко вълнуващо бе всичко това!

– Ако не дойде скоро, просто ще се пръсна – промълви Дребосъчето.

И тогава тя пристигна. Прекрачи прага с големите си, току-що измити, боси крака и Дребосъчето трепна като рибка – толкова се уплаши, макар и да я очакваше и да знаеше, че ще дойде.

Госпожица Рог го погледна недоволно:

– Защо стоиш по пижама на отворения прозорец? Я си лягай.

– Аз... аз само гледам звездите – заекна Дребосъчето. – Не искате ли и вие да ги погледнете, госпожице Рог?

Той изрече тази хитрост, само за да я накара да отиде до прозореца. В същото време незабелязано пъхна ръката си зад пердето, където беше връвта, и силно я дръпна. Той чу как камбаната зазвъня горе на покрива. Госпожица Рог се послуша.

– Чувам камбанен звън в простора – рече тя. – Колко странно!

– Да, наистина странно – съгласи се Дребосъчето.

И притаи дъх. Защото от покрива плавно се спускаше едно бяло и доста закръглено призраче. Приближаваше, съпроводено с музика. Тя беше много тиха и много тъжна, но нямаше никакво съмнение, че в есенния здрач се разнасяха звуците на „Жалбата на Призрачето“.

– Там ... ах, виж там ... ах, всемиловичи боже! – възкликна госпожица Рог. Лицето ѝ стана тебеширено бяло и тя се отпусна на един стол. А пък твърдеше, че не се страхувала от призрази!

Дребосъчето се опита да я успокои.

– Да, сега и аз започвам да вярвам, че съществуват призрази – каза той. – Но това там е такова едно мъничко привидение, сигурно не е опасно.

Госпожица Рог не го и слушаше. Тя се взираше с обезумял поглед

през прозореца, където призракът устройваше удивително представление на изкусно летене.

– Махни го! Махни го! – задъхваше се тя.

Но току-тъй не можеше да се махне Призрачето от Васастан. То носеше напред-назад, издигаше се и пак се спускаше, а от време на време се премяваше презглава във въздуха. Сърцераздирателната музика не секваше дори и докато то се въртеше.

Дребосъчето си мислеше, че всъщност гледката е просто красива и затрогваща: малкото бяло призраче, тъмното небе, осеяно със звезди, и тъжната музика. Но госпожица Рог бе на друго мнение. Тя сграбчи Дребосъчето.

– Ще изтичаме в спалнята и ще се скрием там!

Жилището на семейство Свантесон се състоеше от пет стаи, кухня, вестибюл и баня. Босе, Бетан и Дребосъчето имаха по една малка стаичка, майка му и баща му си имаха спалнята, а освен това имаше и голям хол. Сега, когато родителите му ги нямаше, госпожица Рог спеше в спалнята. Прозорците ѝ гледаха към двора, а тези в стаята на Дребосъчето – към улицата.

– Хайде! – задъхваше се госпожица Рог. – Ела да се скрием в спалнята!

Дребосъчето се съпротивляваше. Как ще бягат от призрачното явление, когато то едва беше започнало. Но госпожица Рог бе упорита.

– Бързай, докато не съм припаднала!

Въпреки че не искаше, Дребосъчето се остави да бъде завлечен в спалнята. Прозорецът беше отворен и там, но госпожица Рог хукна към него и го затвори с трясък. Спусна транспарантите и извънредно старателно дръпна завесите. После се зае трескаво да трупа мебели пред вратата. Явно беше, че за нищо на света не желаше да вижда повече призраци. Дребосъчето не я разбираше – та нали преди това тя така ламтеше да ѝ се появят. Той седеше на леглото на баща си, гледаше я как се тресе и клатеше глава.

– Фрида сигурно не би се страхувала толкова – отбеляза момчето.

Но точно сега госпожица Рог не искаше и да чуе за Фрида. Тя продължаваше да примъква мебели – скрина, масата, всички столове и една малка етажерка за книги. Пред вратата се струпа внушителна барикада.

– Ха така! – заяви доволно госпожица Рог. – Мисля, че вече можем да бъдем спокойни.

Тогава изпод леглото на бащата прозвуча глух глас и заяви още по-доволно:

– Ха така! Мисля, че вече можем да бъдем спокойни! Сега сме залостени тук за цялата нощ!

Оттам Призрачето излетя и забръмча около тях.

– Помощ! – изкрещя госпожица Рог. – Помощ!

– За какво? – обади се призракът. – Да мъкна мебели ли? Аз да не съм хамалин.

На тези си думи самият призрак се смя продължително и глухо. Но не и госпожица Рог. Тя се спусна към вратата и започна така да разблъсква барикадата, та столовете полетяха на всички страни. Скоро барикадата бе съборена и госпожица Рог се втурна със силни писъци във вестибюла.

Призракът я последва. Дребосъчето също. Последен се носеше Бимбо и лаеше като луд. Беше познал призрака по миризмата и сметна всичко за весела игра. Призракът явно бе на същото мнение.

– Хой, хой! – крещеше той и се стрелкаше край ушите на госпожица Рог. Но от време на време я оставяше да понабере преднина, та да стане по-интересно. Така се понесоха те из цялото жилище: напред госпожица Рог, а Призрачето подире ѝ – влязат в кухнята и излязат от кухнята, влязат в хола и излязат от хола, влязат в стаята на Дребосъчето и излязат от стаята на Дребосъчето – все отново и отново.

Госпожица Рог през цялото време пищеше и врещеше, та накрая дори призракът сметна за необходимо да се опита да я успокои:

– Хайде, хайде, какво си се разкрещяла! Тъкмо когато ни е толкова весело!

Но и това не помогна. Госпожица Рог продължаваше да реве с цяло гърло и отново хукна към кухнята. Там на пода още стоеше легенът с вода, в който тя си бе киснала краката. Призракът я следваше по петите.

– Хой, хой! – извика той право в ухото ѝ и госпожица Рог се сгромоляса с трясък върху легена. Тя изрева като паракходна сирена, а призракът се обади:

– Ш-ш-шт! Ще умориш от страх и мен, и съседите. Ако не се държиш прилично, скоро ще довтаса полицията.

Целият под бе плувнал във вода, а в средата лежеше госпожица Рог. Но тя се привдигна невероятно бързо и се изпари от кухнята, а мократа ѝ пола я шляпаше по краката.

Призракът не можа да се стърпи и направи няколко хубави скока в легена, където все още имаше малко вода.

– Чудесно пръска по стените – поясни той на Дребосъчето. – А кой ли не обича да се спъва в легени, пълни с вода, и за какво е вдигнала

тази олелия?

Призракът подскочи още веднъж в легена и след това искаше отново да подгони госпожица Рог. Нея обаче я нямаше. Но по паркета във вестибула имаше следи от мокрите ѝ крака.

– Препускащ носорог – рече призракът. – Ето пресни следи. А накъде водят, скоро ще видим. Защото, ха познай кой е най-умното куче следотърсач в целия свят.

Следите водеха към банята. Госпожица Рог се бе заключила вътре и отдалеч се чуваше нейният тържествуващ смях.

Призрачето задумка по вратата:

– Отвори, ти казвам!

Наново от банята се разнесе дързък смях.

– Отвори... иначе няма да играя! – извика призракът.

Госпожица Рог се смълча, но не отвори вратата. Тогава призракът се обърна към Дребосъчето, който стоеше край него задъхан от дългото бягане.

– Я ти ѝ кажи! Няма да е весело, ако прави така!

Дребосъчето предпазливо почука на вратата.

– Аз съм – рече той. – Колко време смятате да останете в банята, госпожице Рог?

– Цяла нощ, бъди сигурен! – отговори госпожица Рог. – Тъкмо си постилам във ваната с всички пешкири.

Тогава призракът се обади:

– Правете каквото си искате! Само разваляте всичко и изобщо не можем да се позабавляваме! Но ха познай, кой В такъв случай ще отиде да се появи на Фрида?

Дълго време в банята цареше пълно мълчание. Изглежда, че госпожица Рог размишляваше върху страшната закана, която ѝ бе отправена. Но накрая тя изхленчи умолително, с тънък жалостив глас:

– Хайде, недей, моля ти се! Не... Не бива!

– Тогава излез оттам – заяви призракът. – Инак отивам право на улица „Фрей“. И после Фрида ще ни цъфне отново в телевизионния буркан – това е ясно като бял ден.

Чуха как госпожица Рог въздъхна няколко пъти. Сетне се провикна:

– Дребосъче, я си сложи ухото на ключалката, искам да ти пошушна нещо!

Дребосъчето изпълни молбата ѝ. Той залепи ухо на ключалката и госпожица Рог му пошепна:

– Аз мислех, че не се боя от призраци, разбираш ли, но се оказа, че

ме е страх. Не можеш ли ти, като си толкова храбър, да помолиш онова ужасно създание да изчезне и да дойде друг път, когато вече ще съм посвикнала с него? Но в това време да не ходи, у Фрида – това трябва непременно да обещае.

– Ще видя какво мога да направя – каза Дребосъчето и се обърна, за да преговаря с призрака. Но там вече нямаше никакъв призрак.

– Няма го! – изкрещя Дребосъчето. – Изглежда си е отишъл в къщи. Хайде, може да излезете!

Но госпожица Рог не посмя да излезе, докато Дребосъчето не беше претършувал цялата къща, за да провери дали наистина няма никакъв призрак.

После тя седя дълго време в стаята на Дребосъчето и трепереше от главата до петите. Но постепенно дойде на себе си, и то напълно.

– Ах, колко беше ужасно, докато траеше! – рече тя. – Но представи си, представи си само каква телевизионна програма ще стане! Фрида не е преживяла нищо, което да може да се мери с това!

Тя седеше и се радваше като дете. Само от време на време потръпваше, като си спомняше как призракът я преследваше преди малко.

– Откровено да ти кажа, до гуша ми е дошло от тези призраци – заяви тя. Дано не видя повече този урод!

Още не се бе доизказала, когато от гардероба на Дребосъчето се разнесе глухо мучене, а на госпожица Рог това и стигаше, за да запищи отново.

– Чу ли? Честна дума, призракът сега е в гардероба ... Олеле, умирам!

Дребосъчето искрено я съжаляваше и просто не знаеше как да я утеши.

– Ами! – продума той най-сетне. – Сигурна не е призрак ... знаете ли, може да е някоя кравичка ... да, нека се надяваме, че е кравичка.

Но в този момент от гардероба прозвуча глас:

– Кравичка ли? Аз пък ти казвам, че не е!

Вратата на гардероба се отвори и оттам излезе Призрачето от Ва-састан с бялата си дреха, която Дребосъчето му бе ушил. С глухи призрачни въздишки то се издигна във въздуха и започна да се върти в кръг близо около полилея.

– Хой, хой, най-опасният призрак в целия свят, а не някаква си малка кравичка!

Госпожица Рог пищеше. Призракът кръжеше ли кръжеше все по-бързо и по-бързо. Все по-силно и по-силно пищеше госпожица Рог и все

по-буен ставаше призракът.

Точно тогава се случи нещо. Призракът взе един много тесен завой и не щеш ли, призрачната му дреха се закачи на една кукичка, която стърчеше от полилея.

Прас! – простена вехтият тънък чаршаф, дрехата се изхлузи и остана да виси на своята кукичка, а около полилея продължаваше да кръжи Карлсон в своите неизменни сини панталони, карирана риза и чорапи на червени райета. Толкова беше се увлякъл, че дори не забеляза какво се бе случило. Продължаваше да си лети и въздишаше, и стенеше по-призрачно откогато и да било. Но на четвъртата обиколка внезапно зърна онова, което висеше от полилея и се вееше от въздушното течение при неговия полет.

– Какви са тия парцали по лампата? – попита той. – Да не е някаква мухоловка?

Дребосъчето едва можа да промълви:

– Не, Карлсон, не е мухоловка.

Тогав Карлсон огледа пълничкото си тяло и забеляза каква беля е станала – видя сините си панталони и разбра, че вече не е Призрачето от Васастан, а само Карлсон.

Той кацна пред Дребосъчето, при което от смущение изтрополи.

– Е, да-а – проточи той, – беля може да се случи и а най-добрите – ето ви потвърждението... Да, да-а, но това все пак е суета!

Госпожица Рог стоеше с прибеляло лице, вторачила очи в него. Тя жадно поглъщаше въздух, също като риба на суша. Но накрая успя да процеди няколко думи:

– Кой...кой ... всемилостиви боже, кой е този?

А Дребосъчето отвърна, едва сдържайки плача си:

– Това е Карлсон от покрива.

– А кой – задъха се госпожица Рог, – кой е този Карлсон от покрива?

Карлсон се поклони.

– Един красив. Много умен и прилично дебел мъж в разцвета на силите си ... представете си, това съм аз!

КАРЛСОН НЕ Е ПРИЗРАК. А ПРОСТО КАРЛСОН

То стана една вечер, която Дребосъчето никога нямаше да забрави. Госпожица Рог седеше на един стол и плачеше, а Карлсон стоеше встрани и изглеждаше почти засрамен. Никой не продумваше, всичко бе като в кошмар.

„От ей такива неща човек получава бръчки по челото“, мислеше си Дребосъчето, защото майка му понякога казваше така. Това ставаше, когато Босе се върнеше в къщи с три двойки наведнъж, или когато Бетан врънкаше да ѝ купят късо кожухче от овча кожа, тъкмо когато бащата трябваше да плати вноската за телевизора, или пък когато Дребосъчето хвърляше камък в училищния двор и счупеше някое стъкло. Тогава майка му въздишаше и казваше: „От ей такива неща човек получава бръчки по челото!“

Точно това усещаше и Дребосъчето в този миг. Уф, колко притеснително беше всичко! Госпожица Рог плачеше, та се късаше. И то защо? Само защото Карлсон не бил призрак.

– Пропадна ми програмата за призраците – простена тя и метна сърдит поглед към Карлсон. – А на всичкото отгоре отидох и казах на Фрида ...

Тя захлупи лице с ръцете си и така се разхълца, че никой не можа да чуе какво е казала на Фрида.

– Но нали аз съм един красив, много умен и прилично дебел мъж в разцвета на силите си – опита се Карлсон да я утеши. – Бих могъл да дойда и да постоя в този буркан... Може би с някое малко сладурче или нещо подобно!

Госпожица Рог свали ръце от лицето си, вгледа се в Карлсон и изсумтя:

– Красив, много умен и прилично дебел мъж! Много си им притрябал. Телевизията е пълна с такива като теб.

Тя гледаше Карлсон сърдиш и недоверчиво... този малък дебелан сигурно беше обикновено момче, макар че приличаше на дребен чичко. Тя попита Дребосъчето:

– Що за птица е този всъщност?

И Дребосъчето отговори с чистата истина:

– Той е моето другарче за игра.

– Така си и помислих – каза госпожица Рог.

Сетне отново заплака. Дребосъчето остана смяян. Майка му и баща му през цялото време си въобразяваха, че стига някой да зърне Карлсон, ще се вдигне страшна врява и всички ще се надпреварват, за да го покажат по телевизията. А единственият човек, който действително го видя, избухна в плач и смяташе, че Карлсон не струва и пукнатата пара, щом не е призрак. Това, че имаше перка и можеше да лети, не направи никакво впечатление на госпожица Рог. Точно тогава Карлсон подхвъркна нагоре, за да свали призрачната си одежда от полилея, но госпожица Рог само го изгледа още по-сърдито и рече:

– Дават на децата какви ли не перки и щуротии! Скоро сигурно ще започнат да летят и до Луната, още преди да са тръгнали на училище!

Както си седеше, тя постепенно се озлобяваше все повече, защото започваше да се досеща кой бе задигнал кифличките, кой бе мучал през прозореца и кой бе написал „призрачния“ надпис на стената в кухнята. Как може да се дават на деца разни апарати, та да могат да летят и да вземат на подбив старите хора по такъв безобразен начин! Всичките призрачни видения, които бе разказала в писмото си до Шведското радио и телевизия, бяха чисто и просто момчешки поразии и тя не можеше повече да понася този малък, дебел нехранимайко.

– Я си върви в къщи, ти там... как ти беше името?

– Карлсон.

– Зная това – процеди злобно госпожица Рог, – но сигурно си имаш и малко име?

– Малкото ми име е Карлсон и презимето ми е пак Карлсон – отвърна Карлсон.

– Не ме дразни, че ще се ядосам, а пък вече съм ядосана – сопна се госпожица Рог. – Малкото име е онова, с което наричат човека. Не знаеш ли това? Как те нарича татко ти, когато те вика?

– Безобразник – отвърна Карлсон самодоволно.

Госпожица Рог кимна в знак на съгласие:

– Добре го е измислил татко ти!

И Карлсон бе на същото мнение.

– Да, да, когато бях малък, наистина бях страшен безобразник! Но това беше много отдавна, а сега нали съм си най-добричкият в целия свят!

Но госпожица Рог вече не го слушаше. Тя мълчеше, потънала в мисли, и очевидно започваше да се поуспокоява.

– Да, да-а – проточи тя накрая, – знам поне един човек, който ще се зарадва от цялата тази история!

– Кой? – попита Дребосъчето.

– Фрида – отвърна горчиво госпожица Рог. После изчезна с въздишка в кухнята, за да забърше водата и да прибере легена.

Карлсон и Дребосъчето се зарадваха, че останаха сами.

– Каква олелия вдигат хората за дреболии – обади се Карлсон и сви рамене. – Какво пък толкова й направих!

– Нищо – каза Дребосъчето. – освен дето малко я гнервира. Но сега вече ще бъдем добри.

Карлсон се съгласи.

– Разбира се, че ще бъдем добри! Аз винаги съм най-добричкият в целия свят. Но искам да ми е весело, инак няма да играя!

Дребосъчето се замисли и се опита да изнамери нещо весело за Карлсон. Но не стана нужда, защото Карлсон си го намери сам. Той се втурна в гардероба на Дребосъчето.

– Чакай, зърнах тук нещо интересно, докато още се правех на призрак.

Той излезе с малък капан за мишки в ръка. Дребосъчето го беше намерил, когато бе на село при баба си, и го донесе в града.

– Защото много ми се иска да хвана някое мишле, да си го опитомя и да ми бъде мое – обясни Дребосъчето на майка си. Но майка му каза, че в градските жилища за щастие нямало мишки, поне не у тях. Дребосъчето разказа това на Карлсон, но той рече:

– Може пък да се появи някоя мишка, дето никой не я знае. Едно малко мишле за чудо и приказ, което се е промъкнало тук, само за да се зарадва майка ти.

Той обясни на Дребосъчето колко хубаво би било, ако успеят да хванат това мишле за чудо и приказ. Тогава Карлсон би могъл да го вземе горе в своята къщичка на покрива и ако то си роди малки, той постепенно ще направи истинска мишеферма.

– И тогава ще поместя във вестника следното обявление – продължи Карлсон: – „Ако имате нужда от мишки, обадете се веднага на мишефермата на Карлсон!“

– Да, и тогава ще има мишки и в градските жилища – въодушеви се Дребосъчето. Той показа на Карлсон как се наглася капанът.

– Но вътре трябва да се сложи парченце сирене или сланина, разбира се, инак няма да се хване никаква мишка.

Карлсон пхна ръка в джоба си и извади оттам парченце сланина.

– Добре, че си спестих това от вечерята, защото мислех да го хвърля в шахтата за боклук.

Той нагласи сланинката в капана и след това го пхна под леглото на Дребосъчето.

– А така! Сега вече мишката може да дойде, когато поиска.

Двамата почти бяха забравили госпожица Рог. Но сега дочуха тракане откъм кухнята.

– Струва ми се, че приготвява нещо за хапване – каза Карлсон, – сякаш дрънчат тигани.

И наистина скоро от кухнята се разнесе слабо, но извънредно приятно ухане на кюфтенца.

– Тя претопля кюфтетата, които останаха от вечерята – каза Дребосъчето. – Ах, как огладнях!

Карлсон се втурна към вратата.

– Скок към кухнята! – извика той.

Дребосъчето си помисли, че Карлсон е наистина много храбър, щом се осмелява да отиде там, но не искаше да остане по-назад. Затова предпазливо го последва.

Карлсон беше вече в кухнята.

– Хой, хой, като че ли идваме тъкмо навреме за средношна закуска, а?

Госпожица Рог стоеше край печката и подрусваше тигана с кюфтетата, но веднага го остави и тръгна към Карлсон. Изглеждаше разгневена и опасна.

– Изчезвай! – изкрещя тя. – Вън! Вън!

Тогава въглчетата на устата на Карлсон увиснаха надолу и той се заинати.

– Няма да играя, щом си такава кисела. И аз искам кюфтета. Не разбираш ли, че човек огладнява, когато цяла вечер не прегъва крак и се прави на призрак?

Той подскочи до печката и грабна едно кюфте от тигана. Но не биваше да прави това. Госпожица Рог изрева и се спусна към него. Пипна го за врата и го изхвърли през вратата на кухнята.

– Махай се! – изкрещя тя. – Върви си у дома и повече да не се мяркаш тук!

Дребосъчето кипна от яд и отчаяние... как можеше някой да се отнася така с любимия му Карлсон?

– Уф, колко сте лоша, госпожице Рог! – каза той, като едва съдържаеше сълзите си. – Карлсон е моето другарче за игра и винаги може да бъде тук!

Но не успя да продължи, защото вратата се отвори и в кухнята

отново влезе Карлсон, разлютен като оса.

– Няма да играя – викна той, – няма да играя, шом ще бъде така! Да ме изхвърлят от кухненската врата... просто няма да играя повече!

Той хукна към госпожица Рог и затропа с крака.

– През кухненската врата, отвратително... искам да бъда изхвърлен през входната врата както всички изискани хора!

Госпожица Рог отново го сграбчи за врата.

– С най-голямо удоволствие – заяви тя и макар че Дребосъчето тичаше подире й, плачеше и роптаеше, тя повлече Карлсон през целия апартамент и го изхвърли през входната врата, за да стане, както той си поиска.

– А така – каза тя. – Сега достатъчно изискано ли е?

– Да, сега е вече друго – потвърди Карлсон и госпожица Рог тъй тръшна вратата подире му, че цялата къща отекна.

– Най-сетне – отдъхна си тя и се върна в кухнята. Дребосъчето тичаше след нея и я обсипваше с упреци.

– Уф, колко сте лоша и несправедлива, госпожице Рог! На Карлсон му е позволено да стои в кухнята!

И той наистина стоеше там! Когато госпожица Рог и Дребосъчето влязоха в кухнята, те го завариха край печката да лапа кюфтетата.

– Ами да! Явно, че искам да ме изхвърлят през входната врата, за да вляза през кухненската и да си взема няколко вкусни кюфтенца – обясни той.

Тогава госпожица Рог го хвана за врата и го изхвърли за трети път, само че през кухненската врата.

– Ама че странна работа – затюхка се тя. – Нахален като конска муха... Но ако заключи вратата, може би в края на краищата ще се отърва от тебе.

– И това ще видим! – рече Карлсон с мила усмивка.

Вратата се затръшна след него и госпожица Рог се погрижи да я заключи добре.

– Уф, колко сте лоша, госпожице Рог! – негодуваше Дребосъчето. Но тя не го слушаше. Отиде право при печката, върху която кюфтетата църкаха тъй приятно в тигана.

– Дано най-сетне и аз успея да си хапна някое кюфте след всичко, което изживях тази вечер – рече тя.

В този миг през отворения прозорец долетя глас:

– Добър вечер на всинца в колибата, има ли някой у дома? Дали са останали малко кюфтенца?

Там на перваза се бе разположил Карлсон и доволно се хилеше. Дребосъчето избухна в смях.

– През задния балкон ли прелетя?

Карлсон кимна.

– Точно така. Ето че пак съм тук и сигурно ми се радвате, особено ти там край печката!

Госпожица Рог бе застанала с кюфтето в ръка. Тъкмо смяташе да го пхне в устата си, когато зърна Карлсон, и сега го зяпаше, вцепенена от изумление.

– Никога не съм виждал толкова лакомо момиче – отбеляза Карлсон и рязко се стрелна надолу към нея. Профучавайки, той грабна кюфтето, мигом го погълна и след това стремително се издигна към тавана.

Но тогава госпожица Рог се съвзе. Тя нададе кратък вик, грабна една тупалка и подгони Карлсон с нея.

– Нахалник с нахалник, чудо ще направя, ама ще те изхвърля оттук!

Карлсон кръжеше около лампата с ликуващи викове.

– Хой, хой! Пак ли ще се надбягваме? – извика той. – Не съм се веселил така, откакто бях дете и милото ми татенце ме подгони около Меларен⁷ с плюкало за мухи! Ех, че весело беше тогава!

Карлсон избръмча във вестибула и пак започна страшната гонитба из целия апартамент. Отпред летеше Карлсон, който кудкудякаше и викаше от възторг, подир него се носеше госпожица Рог с тупалката, след нея – Дребосъчето, а последен – с див лай, Бимбо.

– Хой, хой! – подвикваше Карлсон.

Госпожица Рог го следваше по петите, но щом, кажи-речи, го настигнеше, Карлсон увеличаваше скоростта и се издигаше към тавана. Както и да размахваше тупалката, госпожица Рог не успяваше да го докосне по-горе от ходилата.

– Вай, вай – провикна се Карлсон, – не ме гъделичкай по петите! Не е честно и така няма да играя!

Госпожица Рог се задъхваше от тичането, а големите ѝ широки стъпала шляпаха по паркета – горката, от призраци, бягане и гонене през цялата вечер дори не ѝ бе останало време да си обуе чорапи и обувки. Сега започна да усеща умора, но не смяташе да се предаде.

– Само да ми паднеш! – викаше тя и продължаваше да тича подир Карлсон. От време на време правеше малки скокове, за да го достигне с тупалката, но Карлсон се заливаше от смях и се мятеше встрани.

7. Езеро, край което е разположен град Стокхолм – Б. пр.

Дребосъчето също се смееше. Просто не можеше да се сдържи. Толкова силно се кискаше, че го заболя коремът и когато гонитбата за трети път с гръм и олелия премина през неговата стая, той се тръшна на леглото си, за да поотдъхне. Отпусна се върху него, съвършено изтощен и все пак не можеше да престане с кикотенето, като гледеше как госпожица Рог гони Карлсон покрай стените.

– Хой, хой – крещеше Карлсон.

– Ще видиш ти едно „хой, хой“ – пшкеше госпожица Рог. Тя размахваше лудешки тупалката и наистина успя да притисне Карлсон в един ъгъл до леглото на Дребосъчето.

– Ха сега! – извика госпожица Рог. – Пипнах ли те?!

После нададе такъв писък, че щеше да спуска тъпанчетата на Дребосъчето и той престана да се киска.

„Оле! – помисли си той, – ето че Карлсон е заловен!“

Но заловеният се оказа не Карлсон, а госпожица Рог. Големият пръст на единия ѝ крак бе попаднал в капана.

– О-о-ох! – пшкеше госпожица Рог. – О-о-о-ох!

Тя издърпа крака си и се взря занемяла в странния предмет, който висеше от него, заклежен за големия ѝ пръст.

– Оле! – извика Дребосъчето. – Почакайте аз ще го извадя... Ах, извинявайте, съвсем не искахме да стане така!

– О-о-о-ох! – изхленчи госпожица Рог, когато Дребосъчето ѝ помогна да освободи крака си от капана и тя най-сетне отново можа да проговори: – Защо под леглото ти има капан за мишки?

Дребосъчето искрено я съжаляваше и затова промълви отчаяно:

– За да... за да... хванем в него едно мишле за чудо и приказ.

– Но не толкова голямо – допълни Карлсон, – а мъничко и сладко с дълга опашчица.

Госпожица Рог погледна към Карлсон и простена:

– Ти ... ти... сега вече наистина ще се махнеш оттук!

И тя отново го погна с тупалката.

– Хой, хой! – извика Карлсон. Той изхвърча във вестибюла и гонитбата продължи, като влизаха в хола и излизаха от хола, влизаха в кухнята и излизаха от кухнята, докато влязоха в спалнята...

– Хой, хой! – провикна се Карлсон.

– Ще ти дам аз едно „хой, хой“! – пхтеше госпожица Рог и подскочи извънредно високо, за да го цапне с тупалката. Но тя забрави всички онези мебели, които беше струпала зад вратата на спалнята, и когато направи високия скок, тя се спъна в малката етажерка, полетя презглава

и се сгромоляса с трясък на пода.

– Хой, сега пак ще има земетресение в Северен Норланд – провикна се Карлсон.

Но Дребосъчето изплашено се втурна към госпожица Рог.

– О, какво ви стана? – възкликна момчето. – О, бедната госпожица Рог!

– Бъди добър и ми помогни да си легна на кревата – промълви госпожица Рог.

Дребосъчето наистина се зае да ѝ помогне, или поне се опита да го стори. Но нали госпожица Рог беше тъй едра и тежка, а той – толкова малък! Просто не му достигаха сили. Тогава отгоре се спусна Карлсон.

– Я не се опитвай! – посъветва той Дребосъчето. – И аз искам да дърпам. Защото аз съм най-добричкият в целия свят, а не ти!

Напънаха се Дребосъчето и Карлсон и накрая наистина успяха да сложат госпожица Рог върху леглото.

– Горката госпожица Рог! – каза Дребосъчето. – Как се чувствувате, боли ли ви някъде?

Госпожица Рог полежа известно време, без да продума, сякаш се проверяваше.

– Положително в тялото ми не е останала нито една здрава кост – рече тя най-сетне. – Но всъщност нищо не ме боли... освен когато се смея!

И тя започна да се смее така, че креватът се затресе.

Дребосъчето я гледаше уплашен. Какво ли я прихвана?

– Да казват каквото си щат – поде госпожица Рог, – но тази вечер аз здравата се натичах. Ах, всемилостиви боже, как ободрява това!

Тя кимна енергично.

– Почакайте само! Фрида и аз сме в курс по гимнастика за домакини и следващия път ще види тя как се тича!

– Хой! – възкликна Карлсон. – Вземи си и тупалката и подгони Фрида из цялата гимнастическа зала, за да я поободриш!

Госпожица Рог го погледна навъсено.

– Да мълчиш, когато ми говориш! Затваряй си устата и върви да ми донесеш няколко кюфтета!

Дребосъчето се разсмя възторжено.

– Ами да, защото от бягане човек огладнява – отбеляза той.

– А познайте сега кой е най-добрият носач на кюфтета в целия свят! – каза Карлсон. Той вече се бе запътил към кухнята.

После Карлсон, Дребосъчето и госпожица Рог си направиха

чудесна средношна закуска, седнали на ръба на леглото. Карлсон се върна от кухнята с препълнен поднос.

– Видях, че има ябълкова пита с ванилов сос, та донесох и нея. Взех и малко варена шунка, сирене, чеснов салам, кисели краставички, няколко сардини и малко лебервурст, но къде, за бога, си скрила тортата с каймак?

– Няма торта с каймак – отговори госпожица Рог.

Карлсон сви устни.

– Искаш да кажеш, че трябва да се нахраним с няколко кюфтета и ябълкова пита с ванилов сос, и варена шунка, и сирене, и чеснов салам, и кисели краставички, и някакви си жалки сардини, така ли?

Госпожица Рог го погледна право в очите.

– Не – каза тя натъртено, – нали има и лебервурст!

Дребосъчето не можеше да си припомни някога да му е било толкова вкусно. И каква приятна дружина бяха той, Карлсон и госпожица Рог! Как хубаво си седяха тримата и помлякваха, докато си хапваха. Но изведнъж госпожица Рог изкрещя:

– Всемилостиви боже, Дребосъчето е под карантина, а ние пуснахме онзи там да влезе!

Тя посочи към Карлсон.

– Не, ние не сме го пуснали, той сам пристигна – уточни Дребосъчето. Но все пак се разтревожи.

– Карлсон, ами ако сега се разболееш от скарлатина?

– Хм, хм ... – замънка Карлсон, защото устата му беше пълна с ябълкова пита и мина известно време, докато можа да проговори.

– Скарлатина ли... хой! Който веднъж е боледувал от световната кифлотреска и не е отишъл в гроба, не го ловят никакви болести.

– И това не може да мине! – рече с въздишка госпожица Рог.

Карлсон натъпка в устата си последното кюфте, облиза си пръстите и каза:

– Вярно, че дажбите в тази къща са оскъдни, но, общо взето, тук ми е приятно. Та може и аз да остана тук под карантина.

– Всемилостиви боже! – възкликна госпожица Рог.

Тя погледна свирепо към Карлсон, а сетне към подноса, който вече бе свършено празен, и отбеляза:

– Където отидеш, омиташ всичко!

Карлсон се надигна от ръба на кревата. Той се потупа по корема.

– Когато съм се нахранил, напускам масата – заяви той. – Но тя е единственото, което остава след мен.

Сетне натисна стартовото си копче, моторът забръмча и Карлсон тежко се издигна към отворения прозорец.

– Хопала, тралала! – провикна се той. – Сега за съжаление ще трябва известно време да се оправяте без мен, защото бързам!

– Хопала, тралала, Карлсон! – отвърна Дребосъчето. – Наистина ли трябва да си вървиш?

– Нима! – каза мрачно госпожица Рог.

– Да, трябва да побързам да се прибера – извика Карлсон. – Иначе ще закъснея за вечеря. Хой, хой!

И изчезна.

ЗНАТНАТА ДЕВИЦА ВЪВ ВИХРЕН ТАНЦ СЕ НОСИ

На другия ден Дребосъчето спа до късно. Събуди ги телефонен звън и той се втурна към вестибула, за да вдигне слушалката. Обаждаше се майка му.

– Мило дете... Ах, колко ужасно!

– Кое? – попита сънливо Дребосъчето.

– Което ми писа в писмото си. Така се разтревожих.

– Защо? – учуди се Дребосъчето.

– Разбираш защо – каза майка му. – Горкото ми момченце ... Още утре се прибирам.

Дребосъчето се зарадва и се разсъни, но все пак не му беше ясно защо майка му го наричаше „горкото ми момченце“.

Едва бе сложил обратно слушалката, когато се разнесе нов сигнал. Сега пък баща му се обаждаше чак от Лондон.

– Как си? – попита го бащата. – Босе и Бетан добре ли са?

– Не ми се вярва – каза Дребосъчето. – Но всъщност не знам, защото са в инфекциозната болница.

Дори и по телефона се почувствува как баща му се разтревожи.

– Инфекциозната болница? Какво искаш да кажеш?

И когато Дребосъчето му обясни какво иска да каже, баща му рече също като майка му:

– Горкото ми момченце... Още утре се прибирам.

С тези думи разговорът завърши. Но веднага след това телефонът отново иззвъня. Този път се обаждаше Босе.

– Можеш да кажеш много здраве на Носорога и на стария й доктор. Предай им, че ако изобщо разбират от нещо, то не е от скарлатина. Бетан и аз още утре се прибираме.

– Не сте ли болни от скарлатина? – попита Дребосъчето.

– Представи си, че не. Пили сме много какао и сме изяли много кифлички, каза тукашният лекар. От такива неща човек можел и да се изприщи, ако е свръхчувствителен.

– Значи типичен случай на кифлотреска – заяви Дребосъчето.

Но Босе вече беше прекъснал.

Дребосъчето се облече и отиде в кухнята, за да извести на госпожица Рог, че на карантината се слага край.

Тя приготвяваше обяда. Цялата кухня ухаеше силно на подправки.

– Нямам нищо против – каза госпожица Рог, когато Дребосъчето ѝ съобщи, че цялото семейство се прибира. Дори е по-добре да напусна това място, докато не съм си разнебила окончателно нервите.

Тя настървено разбъркваше нещо в една тенджера, поставена върху печката. В нея се вареше някакъв гъст кебап и госпожица Рог го посипваше щедро със сол, черен пипер, горчица и хрян.

– Така-а – рече тя. – Едно ястие трябва обилно да се насоли, напиери, нагорчичи и нахряни, за да стане вкусно!

Сетне хвърли неспокоен поглед към Дребосъчето.

– Мислиш ли, че този ужасен Карлсон ще дойде и днес? Колко хубаво би било, ако последните ми часове в тази къща преминат малко по-спокойно.

Дребосъчето още не бе успял да отговори, когато пред прозореца се разнесе весел глас, който пееше с цяло гърло:

– О, мило слънчице, с ярки лъчи
във моя дом надзърташ ти...

И Карлсон изникна на перваза.

– Хопала, тралала! Ето го нашето слънчице! Хайде да си правим весело!

Но госпожица Рог протегна умолително ръце към него:

– О, не, не, не!... Всичко друго, но само да не става весело!

– Хм, естествено, най-напред ще похапнем – каза Карлсон и със скок се озова до кухненската маса, върху която госпожица Рог бе сложила прибори за себе си и за Дребосъчето. Карлсон се намести пред единия прибор и грабна вилицата и ножа.

– Хайде, почвай! Дай насам яденето!

Той кимна любезно на госпожица Рог.

– И ти можеш да седнеш на масата. Вземи си чиния и ела!

Сетне подуши с трептящи ноздри.

– Какво ще има днес?

– Един хубав пердах – отвърна госпожица Рог и забърка още по-настървено кебапа. – Това поне ти се полага, но така ме боли навсякъде, че надали ще мога да тичам като вчера.

Тя изсипа кебапа в една купа и я сложи на масата.

– Вие си яжте – рече тя. – Аз ще почакам да свършите и ще хапна след вас. Защото докторът ми е препоръчал да ям в пълно спокойствие.

Карлсон кимна.

– Е, хубаво, нейде все ще са останали няколко корички, които би могла да изгризеш, когато ние ометем яденето... Яж си сухи комати в пълно спокойствие, никой няма да ти пречи!

Той трескаво си насипа голяма порция в чинията. Но Дребосъчето си взе съвсем малко. Винаги изпитваше недоверие към гозба, която не познаваше. А такъв кебап досега не беше виждал.

Като начало Карлсон построи от парчетата месо малка кула с крепостен ров наоколо. Докато правеше това, Дребосъчето предпазливо лапна първата хапка... олеле! Той се задъха и очите му се насълзиха. Устата му изгаряше в огън. Но госпожица Рог бе застанала до него и го гледаше с такова очакване, че той глътна хапката, без да каже нищо.

Тогава Карлсон вдигна очи от своята кула.

– Какво ти става? Защо плачеш?

– Ами... ами сетих се за нещо тъжно – заекна Дребосъчето.

– Така ли? – учуди се Карлсон и се нахвърли върху кулата с голям апетит. Но щом погълна първия зальк, той нададе вой и очите му се наляха със сълзи.

– Какво има? – попита госпожица Рог.

– Вероятно отрова за лисици... но ти сама знаеш по-добре какво си забъркала – каза Карлсон. – Бързо, дай насам големия пожарогасител, защото в гърлото ми бушува истински пожар!

Той избърса сълзите от очите си.

– Защо плачеш? – попита го на свой ред Дребосъчето.

– И аз се сетих за нещо тъжно – отвърна Карлсон.

– Какво е това тъжно нещо? – попита го Дребосъчето.

– Ей този кебап! – поясни Карлсон.

Но госпожица Рог се обиди.

– Не ви е срам, хлапета такива! По света има хиляди деца, които биха дали мило и драго за една малка порция от този кебап.

Карлсон пхна ръка в джоба си и извади оттам тефтерче и молив.

– Ще ми кажеш ли имената и адресите на две от тях? – попита той.

Но госпожица Рог измърмори нещо и не даде никакви адреси.

– Сигурно всичките са деца на гълтачи на огън, ясно ми е – каза Карлсон – и цял живот не са яли нищо друго освен огън и жупел.

Точно тогава звънецът на външната врата извънтя и госпожица Рог

тръгна да отвори.

– Ще отидем да видим кой звъни – каза Карлсон. – Може би идва някой от тези хиляди малки огнегълтачи, за да даде мило и драго за нейната огнена каша. Трябва да се погрижим да не я продаде твърде евтино.... след като е изсипала вътре толкова много скъпа лисича отрова!

Той се втурна подир госпожица Рог и Дребосъчето го последва. Двамата застанаха в антрето току зад нея и когато тя отвори вратата, чуха един глас отвън да казва:

– Името ми е Пек. Аз съм от Шведското радио и телевизия.

Дребосъчето усети как замръзва. Той предпазливо надникна иззад полите на госпожица Рог и видя на прага един господин – очевидно един от онези красиви, умни и прилично дебели мъже в разцвета на силите си, с каквито, според госпожица Рог, била пълна телевизията.

– Може ли да говоря с госпожица Хилдур Рог? – попита господин Пек.

– Аз съм – каза госпожица Рог. – Но таксата за радиото и за телевизора ми е платена, така че няма за какво да ме търсите!

Господин Пек любезно се усмихна.

– Не идвам за таксата. А във връзка с онези видения на призраци, за които ни писахте... Много бихме искали да направим програма за тях.

Лицето на госпожица Рог стана моравочервено. Тя не каза нито дума.

– Какво ви е, да не ви е лошо? – загрижено попита господин Пек.

– Много – отвърна госпожица Рог. – Много ми е лошо. Това е най-лошият миг в живота ми.

Застанал точно зад нея, Дребосъчето изпитваше, кажи-речи, същото. Всемиловичи боже! Ето че най-лошото се случи! Всеки миг господин Пек щеше да съзре Карлсон и утре, когато майка му и баща му пристигнат, къщата ще бъде пълна с кабели, телевизионни камери и прилично дебели мъже и къщата лишена от всякакъв домашен покой. Всемиловичи боже, как да измъкне Карлсон?

Тогава погледът му попадна върху старата дървена ракла в антрето, където Бетан държеше всичките си театрални парцали. Тя и нейните съученици бяха образували някакъв глупав клуб и понякога идваха у тях, преобличаха се и шареха насам-натам, като се преструваха, че са съвсем други хора, а не те самите. Това се наричало игра на театър и според Дребосъчето, беше твърде глупаво. Но колко бе удобно, че тъкмо сега театралната ракла се намираще там. Дребосъчето вдигна капака и нервно прошепна на Карлсон:

– Бързо... скрий се в раклата!

И въпреки че Карлсон не разбра защо трябва да се скрие, той не се отказваше от лудории, когато стане нужда. Затова лукаво намигна на приятеля си и скочи в раклата. Дребосъчето бързо спусна капака. Сетне плахо погледна към двамата до вратата... дали бяха забелязали нещо?

Съвсем не. Защото господин Пек и госпожица Рог уточняваха причините за неразположението на госпожица Рог.

– То не били никакви видения – простена госпожица Рог и едва сдържаше плача си. – Всичко се оказа долна хлапашка шега.

– Така, значи изобщо не са се появявали призраци? – каза господин Пек.

Госпожица Рог наистина се разрева.

– Не, никакви призраци... и аз никога няма да се появя по телевизията... само Фрида!

Господин Пек я потупа утешително по ръката.

– Не взимайте това толкова навътре, мила госпожице Рог. Може да се уреди нещо по друг повод.

– Не, това е невъзможно – въздъхна госпожица Рог. Тя тежко се отпусна върху театралната ракла и захлупи лице в ръцете си. Седеше си така и се късаше от плач. На Дребосъчето му беше ужасно мъчно за нея. Срамуваше се й му се струваше, че той е виновен за всичко.

В този миг от раклата се разнесе леко къркорене.

– Ах, извинете – смути се госпожица Рог, – но това е, защото съм много гладна.

– Е, да, в такъв случай куркането е оправдано – любезно отбеляза господин Пек. – Но обядът ви сигурно е готов, защото усещам чудно хухание. Какво сте сготвили?

– Само кебап – изхълца госпожица Рог. – Мое собствено изобретение... Нарекох го „Апетитния мишмаш на Хилдур Рог“.

– Фантастично ухае – заяви господин Пек. – На човек просто му се прияжда.

Госпожица Рог се надигна от раклата:

– Ами тогава не остава нищо друго, освен да го вкусите, защото малчуганите, все едно, няма да го ядат.

Господин Пек започна да поувърта и каза, че било неудобно, но в края на краищата все пак той и госпожица Рог изчезнаха в посока към кухнята.

Дребосъчето вдигна капака на раклата и погледна Карлсон, който лежеше вътре и тихо къркореше.

– Моля те, остани тук, докато той си отиде – каза Дребосъчето, – инак ще попаднеш в телевизионния буркан.

– Хайде де! Ти да не мислиш, че в този буркан е по-широко? – възрази Карлсон.

Тогава Дребосъчето остави капака на раклата пооткрехнат, та Карлсон да има въздух, и изтича в кухнята. Той искаше да види лицето на господин Пек, когато опитва апетитния миш-маш на госпожица Рог.

Но що да види – господин Пек седеше край масата, ядеше и се тъпчеше и току повтаряше, че това била най-вкусната гозба, която бил ял през целия си живот. В очите му нямаше никакви сълзи. Но тя просто продължаваше да плаче за своята провалена програма за призраци. Не й ставаше по-леко от това, че господин Пек одобряваше огнената каша. Все още й беше криво.

И тогава стана нещо невероятно. Ненадейно господин Пек подхвърли ей така на:

– Сетих се! Вие ще участвувате утре вечер.

Госпожица Рог го погледна с разплакани очи.

– Къде ще участвувам утре вечер. – попита тя мрачно.

– В телевизията, разбира се – обясни господин Пек, – в нашето предаване „Моята най-добра рецепта“. Ще покажете на целия шведски народ как приготвявате апетитния миш-маш на Хилдур Рог.

Тогава се чу шум от сгромолясване. Госпожица Рог беше припаднала.

Скоро обаче тя се съвзе и се привдигна от пода. Очите й блестяха.

– Утре вечер... по телевизията ли? Моят миш-маш... и ще го забъркам на екрана пред целия шведски народ? Всемиловичи боже... А представете си, че Фрида, дете изобщо нищо не разбира от готварство, нарича моя миш-маш помия за кокошки!

Дребосъчето се превърна целият в слух, защото това беше интересно. Той почти бе забравил Карлсон в раклата. Но сега за свой ужас чу как някой приближава през вестибюла. Да, наистина... това беше Карлсон! Вратата между кухнята и вестибюла беше отворена и Дребосъчето го зърна отдалеч, още преди госпожица Рог или господин Пек да забележат каквото и да било.

Да... това беше Карлсон! И все пак не беше Карлсон. Всемиловичи боже, на какво приличаше! Беше облечен в старите театрални одежди на Бетан – дълга кадифена пола, която се мотаеше около краката му, и обгърнат целият в тюлени воали. Имаше вид на някаква мъничка, весела и приветлива бабичка. И тази весела и приветлива бабичка

неумолимо се приближаваше. Дребосъчето правеше отчаяни знаци на Карлсон, за да разбере, че не бива да идва насам. Но Карлсон, изглежда, не схващаше това, а махна с ръка в отговор ... и влезе.

– Знатната девойка в тържествена зала влиза⁸ – обяви той.

И ето го на прага на вратата с воалите и всичко останало. Представляваше такава гледка, че господин Пек ококори очи.

– Боже мой... какво е това смешно малко момиче? – попита той.

Но тогава госпожица Рог подскочи.

– Смешно момиче ли? Не, това е най-противният калпазанин, който съм срещала през целия си живот. Изчезвай оттук, ужасно хлапе!

Но Карлсон не я слушаше.

– Знатната девойка танцува и се весели – продължаваше той.

И се впусна в такъв танц, какъвто Дребосъчето, а вероятно и господин Пек, никога не бе виждал.

Карлсон се въртеше из кухнята с пружиниращи стъпки. От време на време правеше малки подскоци и размахваше воалите.

„Изглежда просто налудничаво – мислеше си Дребосъчето. – Но да прави каквото си ще, само да не полети. Ох, дано да не го направи.“

По Карлсон имаше толкова много воали, та перката му не се виждаше – нещо, за което Дребосъчето му беше признателен. Но ако Карлсон внезапно се издигне във въздуха, тогава господин Пек сигурно ще припадне от изумление, а щом се съвземе, незабавно ще довтаса със своите телевизионни камери.

Господин Пек наблюдаваше странния танц и се смееше. Смехът му ставаше все по-силен. Тогава и Карлсон започна да се кикоти, та дори намигна на господин Пек, докато танцуваше край него, и му махна с воалите.

– Много забавно хлапе – отбеляза господин Пек. – Бихме могли да го вземем за някое детско предаване.

Едва ли можеше да каже нещо, което повече да ядоса госпожица Рог.

– Той да участва в телевизията! Тогава аз ще се откажа! Но ако непременно ви трябва някой, който да обърне цялата телевизионна кула с главата надолу, надали ще намерите по-подходящ от него.

Дребосъчето кимна.

– Да, точно така е. А след като обърне телевизионната кула с главата надолу, само ще заяви, че това е суета. Така че пазете се от него!

8. Шведска народна песен за съдбата на една горда девойка – Б. пр.

Господин Пек не настоя.

– Моля, моля... Това беше само едно предложение! Има толкова много други деца.

А сега господин Пек се разбърза. Трябвало да отиде навреме за някакви снимки. Още малко и щеше да си тръгне. Тогава Дребосъчето забеляза как Карлсон започна да рови под дрехите и да търси стартовото си копче. Дребосъчето изпадна в смъртен ужас, че всичко ще се провали в последния миг.

– Не, Карлсон... не, Карлсон! – прошепна той възбудено.

Но Карлсон продължаваше да рови, за да намери копчето. Трудно му бе да го напипа поради многото воали.

Господин Пек беше почти на вратата... И тогава моторът на Карлсон забръмча.

– Не знаех, че самолетите за летище Арланда минават над Васастан – отбеляза господин Пек. – Според мен, това не е редно. Довиждане, госпожице Рог, ще се видим утре!

И той си отиде. А към тавана се издигна Карлсон. Той весело закръжи около лампата и размахваше воалите към госпожица Рог.

– Знатната девица във вихрен танц се носи, хой, хой! – провикна се Карлсон.

КРАСИВ, УМЕН И ПРИЛИЧНО ДЕБЕЛ ...

Дребосъчето прекара целия следобед в къщурката на Карлсон горе на покрива. Беше обяснил на Карлсон защо трябва да оставят госпожица Рог на мира.

– Тя ще прави торта с каймак, разбираш ли, защото мама, татко, Бо-се и Бетан си идват утре.

Ей това беше нещо, което Карлсон можеше да разбере напълно.

– Щом ще прави торта с каймак, действително трябва да я оставим на мира. Опасно е да се гнервират носорози точно когато правят торти с каймак, защото каймакът ще се кисне... а носът на носорога ще увисне.

Така последните часове на госпожица Рог в дома на семейство Свантесон протекоха доста спокойно, точно както беше пожелала.

Дребосъчето и Карлсон също седяха мирно и тихо пред напаления огън в къщурката на Карлсон и им беше хубаво. Карлсон бе направил едно кръгче до пазара и бе купил оттам ябълки.

– Честно си ги платих всичките с пет йоре – каза той. – Не искам някоя лелка на пазара да е в загуба от мен, защото нали съм най-честният в целия свят.

– А лелката беше ли съгласна, че едно петаче е достатъчно? – учуди се Дребосъчето.

– Не можах да я попитам – отвърна Карлсон, – защото я нямаше. Точно тогава беше отишла да пие кафе.

Карлсон наниза ябълките на един тел и ги изпече на огъня.

– Ха, познай кой е най-добрият пекар на ябълки в целия свят! – провикна се Карлсон.

– Ти, Карлсон – отвърна Дребосъчето.

Те посипаха ябълките със захар и седнаха край огъня да похапнат, а навън вече падаше здрач. Хубаво нещо е огънят, мислеше си Дребосъчето, защото беше започнало да се застудява. Усещаше се, че есента е настъпила.

– Скоро ще трябва да отлетя до някое село и да си купя повечко дръвца от някой селянин – заяви Карлсон. – Макар че те са такива едни хитреци, дето си отварят очите на четири, пък кой ли ги знае кога точно си прият кафето.

Той хвърли два дебели брезови пъна в огъня.

– Искам обаче през зимата да ми е топло и уютно, иначе няма да

играя. Това да си го знаят онези селяни!

Когато огънят догоря, в малката къщичка на Карлсон стана тъмно. Тогава той запали газената лампа, която висеше от тавана над дърводелския тезгях. Тя огря с топла и приятна светлина стаята и всички неща, струпани от Карлсон върху тезгяха.

Дребосъчето предложи двамата да се поровят из тези неща и Карлсон се съгласи.

– Но ако ще ги взимаш назаем, трябва да поискаш позволение от мен. Понякога ще кажа „да“, а понякога „не“... в повечето случаи казвам „не“, защото все пак тези неща са си мои и искам да си ги имам, иначе няма да играя!

А след като Дребосъчето много пъти поиска позволение, най-сетне получи назаем един стар счупен будилник, който разглоби на съставните му части и сетне отново го сглоби. Беше му много забавно и не можеше да си представи по-хубава играчка.

Но после Карлсон заяви, че било по-добре да се заемат с дърводелство.

– Това си остава най-веселото занимание и човек може да направи такива хубави неща – каза той. – Аз поне мога.

Той бутна всички вещи от дърводелския тезгях и извади изпод кушетката дървени дъски и пънове. Двамата приятели се заеха така усърдно да рендосват, да чукат и да забиват гвоздеи, та пушек се вдигаше.

Дребосъчето закова една за друга две дъсчици и си направи паракорд. Постави му едно малко колче за комин. Паракордът стана наистина хубав.

Карлсон заяви, че щял да си направи къщичка за птици и да я закове на единия ъгъл на къщурката си, та да дойдат малки птички и да живеят в нея. Но то не стана къщичка за птици, а нещо съвсем друго... Обаче какво точно – не можеше да се разбере.

– Какво е това? – попита Дребосъчето.

Карлсон наклони глава и погледна предмета, който беше измайсторил.

– Това е... едно нещо – отвърна той. – Едно много красиво, малко нещо. Ха познай кой е най-добрият майстор на неща в целия свят!

– Ти, Карлсон – отвърна Дребосъчето.

Но вечерта бе вече настъпила. Дребосъчето трябваше да си отиде в къщи и да спи. Трябваше да напусне Карлсон и малката му стаичка, тъй приятна с всичките си неща – с дърводелския си тезгях, с опушената газена лампа, със сандъка за дърва, с камината, в която жаравата от огъня

още тлееше и излъчваше топлина и светлина. Трудно му беше да се откъсне от всичко това, но той си знаеше, че пак ще дойде. Ах, колко се радваше той, че къщурката на Карлсон бе именно на техния покрив, а не на някой друг.

Излязоха на верандата – Карлсон и Дребосъчето, а над тях се ширна звездното небе. Никога досега Дребосъчето не бе виждал толкова много, толкова едри и толкова близки звезди. Естествено, той знаеше, че не бяха близки, защото се намираха на хиляди километри разстояние от Земята, но все пак... ах, какъв звезден покрив имаше Карлсон над своята къща – едновременно близък и далечен.

– Какво зяпаш? – сепна го гласът на Карлсон. – Студено ми е... Искаш ли да летим, или не?

– Искам, защо не – отвърна Дребосъчето.

А на следващия ден... какъв ден! Най-напред се прибраха Босе и Бетан, след това си дойде бащата, а накрая се върна майката. Дребосъчето се хвърли в обятията ѝ и я запрегръща. Никога вече тя не биваше да го оставя сам. Всички се струпаха около нея – бащата и Босе, и Бетан, Дребосъчето, и госпожица Рог, и Бимбо.

– Вече не си ли преуморена? – попита Дребосъчето. – Как ти мина толкова бързо?

– Мина ми, когато получих твоето писмо – отвърна майката. – Щом разбрах, че сте „полни и карантинни“ всички, почувствавах, че и аз може да се „разполея“ наистина, ако не се прибера у дома.

Госпожица Рог поклати глава.

– Това не е особено разумно от ваша страна. Но аз ще идвам от време на време да ви помагам, госпожо Свантесон, когато имате нужда от мен. А сега – заяви госпожица Рог – трябва моментално да тръгвам, защото тази вечер ще говоря по телевизията.

Майката, бащата, Босе и Бетан не можаха да прикрият изумлението си.

– Наистина ли?! – рече бащата. – Това трябва да се види! Обезателно.

Госпожица Рог гордо вдигна глава.

– Да, надявам се. Надяваме се, че това ще стори целият шведски народ.

После се разбърза.

– Трябва да отида да си фризирам косата, да се изкъпя, да си направя козметичен масаж и маникюр, а после да изпробвам едни нови подложки за дюстабан. Защото човек трябва да изглежда добре, когато ще

излезе пред телевизията.

Бетан се разсмя.

– Подложки за дюстабан ли? ... Та те изобщо няма да се видят по телевизията!

Госпожица Рог я погледна неодобрително.

– Казах ли подобно нещо? Така или иначе имам нужда от нови, пък и човек се чувства по-сигурен, когато знае, че е изискан от главата до петите. Но може би обикновените хора не разбират това. Ние от телевизията обаче ги знаем тези работи.

Сетне тя набързо се сбогува и се втурна навън.

– Край на Носорога – каза Босе, когато вратата се тръшна след нея.

Дребосъчето кимна замислено.

– Всъщност аз малко я пообикнах – рече той.

А каква великолепна торта с каймак беше направила, бухнала и гарнирана с парченца ананас.

– Ще я оставим довечера към кафето и ще си я изядем, докато гледаме госпожица Рог по телевизията – реши майката.

Така и стана. Когато нетърпеливо очакваният час наближи, Дребосъчето звънна на Карлсон. Той дръпна връвта зад пердето само веднъж, което означаваше: „Ела веднага!“

И Карлсон пристигна. Цялото семейство вече седеше пред телевизора, на подноса бяха наредени чашките за кафе, а тортата се мъдреше на масата.

– Ето ни и нас с Карлсон – съобщи Дребосъчето, когато двамата влязоха в хола.

– Ето ме и мен! – рече Карлсон и се метна в най-удобното кресло. – Аха, най-сетне в тази къща се появи и торта с каймак, крайно време беше. Може ли да получа веднага едно парченце... или по-точно казано, едно голямо парче?

– Редът на малките деца идва накрая – каза майката. – А това е мое място. Вие двамата с Дребосъчето може да седите на пода пред телевизора и там ще ви дам от тортата.

Карлсон се обърна към Дребосъчето.

– Чу ли? Винаги ли така се разпорежда с теб, нещастно дете?

Сетне доволно се ухили.

– Добре поне, че и с мен се разпорежда, защото трябва да има справедливост, инак няма да играя!

И така Карлсон и Дребосъчето се настаниха на пода пред телевизора и ядоха много торта, докато чакаха да се яви госпожица Рог.

– Ето я – съобщи бащата.

И действително тя се появи! Господин Пек също. Той водеше предаването.

– Жив-живеничък Носорог – провикна се Карлсон. – Хой, хой, сега ще стане весело!

Госпожица Рог трепна, сякаш бе чула думите на Карлсон. А може би все пак се притесняваше от това, че е изправена пред целия шведски народ, за да му покаже как се приготвява апетитният миш-маш на Хилдур Рог?

– Кажете, любезна – започна господин Пек, – как ви хрумна да направите именно този миш-маш?

– Слушайте, любезни – отговори госпожица Рог, – когато човек има сестра, която си няма и за пукнат грош представа от готварство...

Тя не успя да продължи, защото Карлсон протегна пухкавата си ръчичка и изключи телевизора.

– Носорога се появява и изчезва, както си поискам – заяви той.

Но тогава майката се обади:

– Веднага да включиш пак телевизора... и не се опитвай да повториш, защото ще те изхвърля!

Карлсон ръгна Дребосъчето в ребрата и прошепна:

– Нищо ли не е позволено вече в тази къща?

– Мълчи, сега ще гледаме госпожица Рог – каза Дребосъчето.

– Ястието трябва добре да се насоли, напипери, нагорчичи и нахряни, за да стане вкусно – продължаваше госпожица Рог.

И тя сипваше сол и пипер, и горчица, и хрян, та пушек се вдигаше, и когато миш-машът бе готов, госпожица Рог погледна закачливо от телевизионния екран и каза:

– Може би искате да го опитате?

– Благодаря, аз не – отвърна Карлсон. – Но ако ми дадеш имената и адресите, ще ти доведе неколцина от онези деца на гълтачи на огън, за които ставаше дума.

После господин Пек благодари на госпожица Рог за това, че се е съгласила да дойде и да покаже как приготвя своя апетитен миш-маш, и по всичко личеше, че определеното време е изтекло, когато госпожица Рог се обади:

– Слушайте, любезни, може ли да отправя поздрав до моята сестра, която си седи в къщи на улица „Фрей“?

Господин Пек се поколеба.

– Слушайте, любезна... добре, само че по-бързо. Тогава госпожица

Рог махна с ръка от телевизионния екран и рече:

– Здравей, Фрида, как се чувствуваш? Дано не си паднала от стола!

– Надявам се – рече Карлсон, – защото вече станаха много земетресения в Северен Норланд.

– Какво искаш да кажеш? – попита Дребосъчето. – Откъде знаеш дали Фрида е също тъй едра като госпожица Рог?

– А представи си, че знам – възрази Карлсон. – Бях няколко пъти на улица „Фрей“ в качеството си на призрак.

След това Карлсон и Дребосъчето изядоха още по няколко парчета торта и гледаха как на екрана един жонгльор мятеше във въздуха по пет чинии наведнъж, без да изпусне нито една.

Дребосъчето реши, че жонгльорите всъщност са досадни, но Карлсон ги гледаше със светнали очи и това караше момчето да се чувства щастливо. Сега всичко беше наред, а най-хубавото бе, че около него бяха майка му, баща му, Босе, Бетан, Бимбо и... Карлсон.

Когато тортата се свърши, Карлсон грабна красивия поднос за сладкиши и старателно го облиза. После го подхвърли във въздуха, както правеше жонгльорът със своите чинии.

– Моля – каза Карлсон, – онзи чичко от буркана не беше толкова лош. Но ха познайте кой е най-добрият хвъргач на чинии в целия свят?

Той метна подноса така, че едва не го удари в тавана, и Дребосъчето се уплаши.

– Не, Карлсон, недей така!

Майката и другите гледаха сега една балерина по телевизията и не забелязваха какво върши Карлсон. Не помогна и предупреждението на Дребосъчето. Карлсон продължаваше безгрижно да подхвърля подноса.

– Между другото подносът ви за торта е много красив – отбелязва той и го запрати към тавана, – по-точно казано, беше красив – поправи се той и се наведе, за да събере парчетата. – Е, но това е само суета...

Майката обаче чу трясъка, когато чинията се счупи. Тя шляпна здравата Карлсон отзад и каза:

– Това беше най-хубавият ми поднос, а не суета.

Дребосъчето не одобряваше такова отношение към най-добрия хвъргач на чинии в целия свят, но разбираше, че на майка му е мъчно за подноса, и затова побърза да я утеши:

– Ще извадя парите от спестовната си касичка и ще ти купя нов поднос.

Но тогава Карлсон гордо пхна ръка в джоба си, измъкна оттам паричка и я подаде на майката:

– Аз сам заплащам, каквото съм счупил. Ето! Моля! Купи си един поднос и задръж рестото.

– Благодаря, мили Карлсон! – каза майката.

Карлсон кимна доволно.

– А можеш да купиш и няколко евтини вазички, с които да ме замърваш, ако случайно дойда тук и ти случайно се ядосаш.

Дребосъчето се притисна към майка си.

– Нали не се сърдиш на Карлсон, мамо?

Тогава майката помилва и двамата, Карлсон и Дребосъчето, и каза, че не се сърди.

После Карлсон си взе довиждане.

– Хопала, тралала! Сега трябва да си вървя, иначе ще закъснея за вечеря.

– Какво ще вечеряш? – попита Дребосъчето.

– Апетитния миш-маш на Карлсон от покрива! – заяви той. – Но не такава лисича отрова като онази на Носорога, можеш да бъдеш сигурен в това! Ха познай кой е най-добрият миш-машаджия в целия свят?

– Ти Карлсон – отвърна Дребосъчето.

Малко по-късно Дребосъчето лежеше в своето креватче, а Бимбо беше край него в своя панер. Всички дойдоха да му пожелаят „лека нощ“ – майка му, баща му, Босе и Бетан. На Дребосъчето започна да му се доспива. Но лежеше и си мислеше за Карлсон и се питаше какво ли прави Карлсон сега. Може би си дялка нещо, къщичка за птици или нещо подобно.

– Утре, когато се върна от училище – разсъждаваше Дребосъчето, – може да звънна на Карлсон и да го питам дали не бих могъл да се кача у него, та и аз пак да си подялкам малко.

Колко хубаво, че Карлсон направи звънчевата инсталация!

– Мога да му звънна и сега, ако поискам – помисли си Дребосъчето и внезапно проумя, че това е отлично хрумване.

Той скочи от леглото, изтича бос до прозореца и дръпна връвта. Три пъти. Този сигнал означаваше: „Как може на света да има човек, който е толкова красив и умен, и прилично дебел, и храбър, и добър във всяко отношение като теб, Карлсон!“

Дребосъчето постоя край прозореца не защото очакваше някакъв отговор, а просто така. Но Карлсон все пак пристигна.

– Да, как може! – рече той.

И нищо повече. После литна обратно към своята малка зелена

къщурка на покрива.

КРАЙ

© 1962 Астрид Линдгрен
© 1979 Вера Ганчева, превод от шведски

Astrid Lindgren
Karlsson på taket flyger igen, 1962

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2007

Публикация:
АСТРИД ЛИНДГРЕН
ТРИ ПОВЕСТИ ЗА КАРЛСОН
Шведска, II издание

Превод Вера Ганчева
Редактор Лилия Рачева
Коректор Албена Николаева
Художник Илун Викланд
Формат 16/60/90 Печатни коли 18
Издателство ОТЕЧЕСТВО, София, бул. „Георги Трайков“ 2 А.

Raben & Sjogren, Stockholm

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3538>]